Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 4. septembra 2019 *

„Skupna zunanja in varnostna politika – Omejevalni ukrepi, sprejeti proti osebam, skupinam in subjektom zaradi boja proti terorizmu – Zamrznitev sredstev – Možnost, da se organ tretje države opredeli za pristojni organ v smislu Skupnega stališča 2001/931/SZVP – Dejanska podlaga sklepov o zamrznitvi sredstev – Obveznost obrazložitve – Napaka pri presoji – Načelo nevmešavanja – Pravica do obrambe – Pravica do učinkovitega sodnega varstva – Overovitev aktov Sveta“

V zadevi T-308/18,

Hamas s sedežem v Dohi (Katar), ki ga zastopa L. Glock, odvetnica,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki sta ga sprva zastopala B. Driessen in A. Sikora-Kalėda, nato pa B. Driessen in S. Van Overmeire, agenti,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti, prvič, Sklepa Sveta (SZVP) 2018/475 z dne 21. marca 2018 o posodobitvi seznama oseb, skupin in subjektov, za katere se uporabljajo členi 2, 3 in 4 Skupnega stališča 2001/931/SZVP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu, in razveljavitvi Sklepa (SZVP) 2017/1426 (UL 2018, L 79, str. 26) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2018/468 z dne 21. marca 2018 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu ter razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) 2017/1420 (UL 2018, L 79, str. 7) ter, drugič, Sklepa Sveta (SZVP) 2018/1084 z dne 30. julija 2018 o posodobitvi seznama oseb, skupin in subjektov, za katere se uporabljajo členi 2, 3 in 4 Skupnega stališča 2001/931/SZVP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu, ter o razveljavitvi Sklepa (SZVP) 2018/475 (UL 2018, L 194, str. 144) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2018/1071 z dne 30. julija 2018 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu ter razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) 2018/468 (UL 2018, L 194, str. 23),

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi I. Pelikánová, predsednica, P. Nihoul (poročevalec) in J. Svenningsen, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Dejansko stanje

Resolucija 1373 (2001) Varnostnega sveta Združenih narodov

1 Varnostni svet Združenih narodov je 28. septembra 2001 sprejel Resolucijo 1373 (2001) o določitvi široke strategije za boj proti terorizmu in zlasti proti financiranju terorizma. Točka 1(c) te resolucije je med drugim določala, da vse države nemudoma zamrznejo denarna sredstva in drugo finančno premoženje ali gospodarske vire oseb, ki izvršujejo ali nameravajo izvršiti teroristična dejanja, jih omogočajo ali pri tem sodelujejo, subjektov, ki pripadajo tem osebam ali jih te nadzirajo, ter oseb ali subjektov, ki delujejo v imenu ali po navodilih teh oseb in subjektov.

2 Ta resolucija ni vsebovala seznama oseb, subjektov ali skupin, za katere je treba uporabiti te ukrepe.

Pravo Evropske unije

3 Ker je Svet Evropske unije menil, da je za izvajanje Resolucije 1373 (2001) potreben ukrep Evropske unije, je 27. decembra 2001 sprejel Skupno stališče 2001/931/SZVP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1, str. 217). Člen 2 Skupnega stališča 2001/931 je določal zamrznitev denarnih sredstev in drugega finančnega premoženja ali gospodarskih virov oseb, skupin in organizacij, vpletenih v teroristična dejanja in vsebovanih na seznamu iz Priloge k temu skupnemu stališču.

4 Svet je za izvajanje ukrepov iz Skupnega stališča 2001/931 na ravni Unije istega dne sprejel Uredbo (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1, str. 207) in Sklep 2001/927/ES o določitvi seznama iz člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (UL 2001, L 344, str. 83).

5 Ime „Hamas-Izz al-Din al-Qassem (teroristično krilo Hamasa)“ je bilo vpisano na seznam, priložen Skupnemu stališču 2001/931, in na seznam, priložen Sklepu 2001/927. Navedena akta sta se na podlagi člena 1(6) Skupnega stališča 2001/931 in člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 redno posodabljala, pri čemer je ime „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“ ostalo na teh seznamih.

6 Svet je 12. septembra 2003 sprejel Skupno stališče 2003/651/SZVP o posodobitvi Skupnega stališča 2001/931 in razveljavitvi Skupnega stališča 2003/482/SZVP (UL 2003, L 229, str. 42) ter Sklep 2003/646/ES o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2003/480/ES (UL 2003, L 229, str. 22). Na seznama, kot izhajata iz teh aktov, je bilo vpisano ime organizacije „Hamas (vključno s Hamas-Izz al-Din al-Qassem)“.

7 Ime te organizacije je ostalo vpisano tudi na seznamih, priloženih kasnejšim aktom.

Izpodbijana akta

Akta iz marca 2018

8 Svet je 30. novembra 2017 odvetniku tožeče stranke poslal dopis, s katerim ga je obvestil, da je prejel nove informacije, pomembne za oblikovanje seznamov oseb, skupin in subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi iz Uredbe št. 2580/2001, in da je zato ustrezno spremenil obrazložitev. Tožečo stranko je pozval, naj pripombe o posodobljeni obrazložitvi predloži do 15. decembra 2017.

9 Tožeča stranka se na ta dopis ni odzvala.

10 Svet je 21. marca 2018 sprejel, prvič, Sklep (SZVP) 2018/475 o posodobitvi seznama oseb, skupin in subjektov, za katere se uporabljajo členi 2, 3 in 4 Skupnega stališča 2001/931, in razveljavitvi Sklepa (SZVP) 2017/1426 (UL 2018, L 79, str. 26) ter, drugič, Izvedbeno uredbo (EU) 2018/468 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 ter razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) 2017/1420 (UL 2018, L 79, str. 7) (v nadaljevanju: akta iz marca 2018). Ime „Hamas (vključno s Hamas-Izz al-Din al-Qassem)“ je ostalo na seznamih, priloženih tema aktoma (v nadaljevanju: sporna seznama iz marca 2018).

11 Svet je z dopisom z dne 22. marca 2018 odvetniku tožeče stranke posredoval obrazložitev, iz katere so razvidni razlogi za ohranitev imena „Hamas“, vključno s „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“, na spornih seznamih iz marca 2018, pri čemer ga je obvestil, da lahko zahteva preverjanje teh seznamov v okviru člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in člena 1(6) Skupnega stališča 2001/931.

12 Poleg tega je Svet 22. marca 2018 v *Uradnem listu Evropske unije* objavil Obvestilo osebam, skupinam in subjektom s seznama iz člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (UL 2018, C 107, str. 6).

13 S tem obvestilom je Svet med drugim obvestil zadevne osebe in subjekte, prvič, da je ugotovil, da so razlogi za utemeljitev vpisa njihovih imen na sezname, sprejete v skladu z Uredbo št. 2580/2001, še vedno veljavni, tako da se je odločil njihova imena obdržati na spornih seznamih iz marca 2018, drugič, da mu lahko pošljejo prošnjo za pridobitev obrazložitve za ohranitev njihovega imena na navedenih seznamih, tretjič, da mu lahko kadar koli pošljejo prošnjo za ponovno preučitev odločitve o njihovi uvrstitvi na zadevna seznama, in četrtič, da mu morajo prošnje poslati do 25. maja 2018, če želijo, da se upoštevajo pri naslednjem preverjanju v skladu s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931.

14 Tožeča stranka se na to obvestilo ni odzvala.

15 Iz obrazložitve aktov iz marca 2018 izhaja, da se je pri vključitvi imena „‚Hamas‘, vključno s ‚Hamas-Izz al-Din al-Qassem‘“ na sporna seznama iz marca 2018 Svet oprl na štiri nacionalne odločbe.

16 Prva od teh nacionalnih odločb je sklep št. 1261 Secretary of State for the Home Department (minister za notranje zadeve Združenega kraljestva, v nadaljevanju: Home Secretary) z dne 29. marca 2001 o spremembi UK Terrorism Act 2000 (zakon Združenega kraljestva iz leta 2000 o terorizmu) in prepovedi Hamas-Izz al-Din al-Qassem, ki se šteje za organizacijo, ki je vpletena v teroristična dejanja (v nadaljevanju: odločba Home Secretary).

17 Druga od teh nacionalnih odločb je odločba United States Secretary of State (državni sekretar Združenih držav Amerike) z dne 8. oktobra 1997, s katero je bila organizacija Hamas za namene Immigration and Nationality Act (zakon Združenih držav o priseljevanju in državljanstvu, v nadaljevanju: INA) opredeljena kot tuja teroristična organizacija (v nadaljevanju: ameriška odločba iz leta 1997).

18 Tretja je odločba državnega sekretarja Združenih držav z dne 31. oktobra 2001, sprejeta na podlagi Executive Order no. 13224 (predsedniški odlok št. 13224) (v nadaljevanju: ameriška odločba iz leta 2001).

19 Četrta je odločba z dne 23. januarja 1995, sprejeta na podlagi Executive Order no. 12947 (predsedniški odlok št. 12947) (v nadaljevanju: ameriška odločba iz leta 1995).

20 V glavnem delu obrazložitve aktov iz marca 2018 je Svet najprej ugotovil, da so te nacionalne odločbe odločbe pristojnih organov v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in da še vedno veljajo. Nato je navedel, da je preučil, ali razpolaga z dejstvi, ki kažejo na to, da bi bilo treba ime tožeče stranke

umakniti s spornih seznamov iz marca 2018, in ugotovil, da nima na voljo nobenega takega dejstva. Nazadnje je navedel, da meni, da so razlogi za uvrstitev imena tožeče stranke na seznama o zamrznitvi sredstev še vedno veljavni, in ugotovil, da ga je treba obdržati na spornih seznamih iz marca 2018.

21 Obrazložitev aktov iz marca 2018 je poleg tega vsebovala Prilogo A, ki se je nanašala na „odločbo pristojnega organa Združenega kraljestva“, in Prilogo B, ki se je nanašala na „odločbe pristojnih organov Združenih držav“. Vsaka od teh prilog je vsebovala opis nacionalnih predpisov, na podlagi katerih so bile sprejete odločbe nacionalnih organov, predstavitev opredelitev pojmov terorizma, ki so jih vsebovali ti predpisi, opis postopkov za preverjanje teh odločb, opis dejstev, na katera so se ti organi oprli, in ugotovitev, da so ta dejstva teroristična dejanja v smislu člena 1(3) Skupnega stališča 2001/931.

22 V točki 14 Priloge A k obrazložitvi aktov iz marca 2018 je Svet navedel različna dejstva, na katera se je Home Secretary oprl pri prepovedi Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Ta dejstva so se zgodila v letih 1994 in 1996.

23 Svet je v točki 15 Priloge A k obrazložitvi aktov iz marca 2018 dodal, da je v Združenem kraljestvu medresorska skupina, zadolžena za preverjanje prepovedi, septembra 2016 preverila to prepoved in na podlagi dejstev, ki jih je navedla, ugotovila, da je mogoče razumno sklepati, da je organizacija Hamas-Izz al-Din al-Qassem še vedno vpletena v terorizem.

24 Svet je v točki 10 Priloge B k obrazložitvi aktov iz marca 2018 navedel, da je bilo zadnje preverjanje opredelitve Hamasa za tujo teroristično organizacijo, dokončano 27. julija 2012, in da je ameriška vlada pri tem preverjanju ugotovila, da se okoliščine, na katerih je temeljila ameriška odločba iz leta 1997, niso spremenile do te mere, da bi upravičevale izbris s seznama.

25 Nazadnje, v točki 17 Priloge B k obrazložitvi aktov iz marca 2018 je Svet naštel različna dejstva, ki izvirajo iz obdobja med letoma 2003 in 2016, na podlagi katerih so ameriški organi tožečo stranko opredelili za tujo teroristično organizacijo, ne da bi navedli odločbe, iz katerih izhajajo ta dejstva.

Akta iz julija 2018

26 Svet je 30. julija 2018 sprejel, prvič, Sklep (SZVP) 2018/1084 o posodobitvi seznama oseb, skupin in subjektov, za katere se uporabljajo členi 2, 3 in 4 Skupnega stališča 2001/931, ter o razveljavitvi Sklepa 2018/475 (UL 2018, L 194, str. 144) in, drugič, Izvedbeno uredbo (EU) 2018/1071 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 ter razveljavitvi Izvedbene uredbe 2018/468 (UL 2018, L 194, str. 23) (v nadaljevanju: akta iz julija 2018). Ime „‚Hamas‘, vključno s ‚Hamas-Izz al-Din al-Qassem‘“, je ostalo na seznamih, priloženih tema aktoma (v nadaljevanju: sporna seznama iz julija 2018).

27 Svet je z dopisom z dne 31. julija 2018 odvetniku tožeče stranke posredoval obrazložitev, iz katere so razvidni razlogi za ohranitev imena „Hamas“, vključno s „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“, na spornih seznamih iz julija 2018, pri čemer ga je obvestil, da lahko zahteva preverjanje teh seznamov v okviru člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in člena 1(6) Skupnega stališča 2001/931.

28 Poleg tega je Svet 31. julija 2018 v *Uradnem listu Evropske unije* objavil Obvestilo osebam, skupinam in subjektom s seznama iz člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (UL 2018, C 269, str. 3).

29 S tem obvestilom je Svet med drugim obvestil zadevne osebe in subjekte, prvič, da so po njegovem mnenju razlogi za vpis njihovih imen na seznama, sprejeta na podlagi Uredbe št. 2580/2001, še vedno veljavni, tako da se je odločil njihova imena obdržati na spornih seznamih iz julija 2018, drugič, da mu lahko pošljejo prošnjo za pridobitev obrazložitve za ohranitev njihovega imena na navedenih seznamih, tretjič, da mu lahko kadar koli pošljejo prošnjo za ponovno preučitev odločitve o njihovi uvrstitvi na zadevna seznama, in četrtič, da mu morajo prošnje poslati do 1. oktobra 2018, če želijo, da se upoštevajo pri naslednjem preverjanju v skladu s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931.

30 Ta obrazložitev je bila enaka tisti, ki se nanaša na akta iz marca 2018, razen nekaj formalnih razlik in sklicevanja na „pravico do učinkovitega sodnega varstva“ in ne več na „pravico do sodnega varstva“ v točki 16 Priloge B.

31 Tožeča stranka se na ta dopis in obvestilo ni odzvala.

Postopek in predlogi strank

32 Tožeča stranka je 17. maja 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

33 Svet je 13. septembra 2018 vložil odgovor na tožbo.

34 Tožeča stranka je z aktom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 14. septembra 2018, na podlagi člena 86 Poslovnika Splošnega sodišča tožbo prilagodila, da bi upoštevala akta iz julija 2018 v delu, v katerem se nanašata nanjo.

35 Splošno sodišče je v dopisih z dne 13. decembra 2018 ter 1. marca in 10. aprila 2019 v okviru ukrepov procesnega vodstva strankama postavilo vprašanja. Stranki sta odgovorili v predpisanem roku.

36 Ker v predpisanem roku Splošnemu sodišču ni bil podan predlog, naj se opravi obravnava, je to v skladu s členom 106(3) Poslovnika sklenilo, da bo odločilo brez ustnega dela postopka.

37 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– akte iz marca in julija 2018 (v nadaljevanju: izpodbijani akti) razglasi za nične v delu, v katerem se nanašajo nanjo, vključno s Hamas-Izz al-Din al-Qassem;

– plačilo vseh stroškov naloži Svetu.

38 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo v celoti zavrne;

– plačilo stroškov naloži tožeči stranki.

Pravo

39 Tožeča stranka navaja sedem tožbenih razlogov, ki se nanašajo na:

– kršitev člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931;

– napačno ugotovitev dejanskega stanja;

– napako pri presoji teroristične narave organizacije Hamas;

– kršitev načela nevmešavanja;

– nezadostno upoštevanje spremembe položaja zaradi preteka časa.

– kršitev obveznosti obrazložitve;

– kršitev načela spoštovanja pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva.

40 Tožeča stranka je 19. marca 2019 v odgovoru na vprašanje, ki ji ga je Splošno sodišče 1. marca 2019 postavilo v okviru ukrepov procesnega vodstva, navedla osmi tožbeni razlog, ki se nanaša na „neobstoj overovitve obrazložitev“.

41 Splošno sodišče meni, da je primerno na drugem mestu preučiti šesti tožbeni razlog.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931

42 Tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga najprej navaja svoja stališča v zvezi z opredelitvijo organizacij, na katere se nanašajo odločbe Home Secretary in ameriške odločbe iz let 1995, 1997 in 2001 (v nadaljevanju: ameriške odločbe), nato pa Svetu očita, da je kršil člen 1(4) Skupnega stališča 2001/931 s tem, da je te odločbe opredelil kot odločbe, ki so jih sprejeli pristojni organi v smislu te določbe.

43 V zvezi s tem je treba spomniti, da se določba, na katero se sklicuje tožeča stranka, nanaša na uvrstitev posameznikov ali subjektov na sezname o zamrznitvi sredstev, medtem ko se ta tožba nanaša na odločbe, sprejete na podlagi člena 1(6) Skupnega stališča 2001/931, ki se nanaša na ohranitev njihovih imen na takih seznamih.

44 Vendar pa je po mnenju Sodišča ohranitev osebe ali subjekta na seznamu o zamrznitvi sredstev v bistvu ohranitev prvotne uvrstitve, zato je pogoj zanjo ta, da še vedno obstaja tveganje vpletenosti zadevne osebe ali subjekta v teroristične dejavnosti, kot ga je na začetku ugotovil Svet na podlagi nacionalne odločbe, ki je bila podlaga za prvotno uvrstitev (sodbi z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 61, in z dne 26. julija 2017, Svet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, točka 39).

45 Ta tožbeni razlog je torej upošteven.

46 Pri njegovi preučitvi je treba ugotoviti, na katere organizacije se nanašajo odločbe pristojnih organov, na katere se je oprl Svet, nato je treba preučiti očitke, ki se nanašajo na odločbe ameriških organov, in po tem očitke, ki se nanašajo tako na odločbe ameriških organov kot na odločbo Home Secretary.

Opredelitev organizacij, na katere se nanašajo odločbe pristojnih organov, na katere se je oprl Svet

47 Tožeča stranka navaja, da iz obrazložitve, ki ji jo je poslal Svet, izhaja, da izpodbijani akti temeljijo na odločbi Home Secretary, s katero se prepoveduje Hamas-Izz al-Din al-Qassem, oboroženo krilo Hamasa, in treh ameriških odločbah, ki se nanašajo na Hamas in ne vsebujejo podrobnejših pojasnil.

48 Tožeča stranka dvomi, da so ameriški organi nameravali na seznam vključiti organizacijo Hamas kot celoto, in meni, da je Svet s tem, da je štel, da je tako, odločbe teh organov razlagal široko, pri čemer taka razlaga ne izhaja jasno iz seznamov, ki so jih ti organi objavili.

49 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da ameriške odločbe izrecno omenjajo „Hamas“, pri čemer je ta navedba v ameriških odločbah iz leta 1997 in 2001 razširjena z ducat drugimi imeni – med njimi tudi „Izz-Al-Din Al-Qassam brigades“ – pod katerimi je bilo to gibanje tudi znano.

50 Te okoliščine – v nasprotju s stališčem tožeče stranke – ni mogoče razlagati tako, da bi pomenila, da so ameriški organi nameravali na seznam uvrstiti zgolj „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“. Najprej, med temi dodatnimi imeni so tudi imena, ki se nanašajo na organizacijo Hamas v celoti, kot je „Islamic Resistance Movement“, kar je angleški prevod za „Harakat Al-Muqawama Al-Islamia“, ki je prav tako

eno od navedenih imen, pri čemer je „Hamas“ okrajšava tega imena. Dalje, različna imena so navedena zgolj z namenom, da bi se zagotovila praktična učinkovitost ukrepa, ki je bil sprejet proti organizaciji Hamas, tako da bi ti ukrepi dosegli to organizacijo prek vseh njenih imen in znanih kril.

51 Iz teh ugotovitev izhaja, da se odločba Home Secretary nanaša na organizacijo Hamas-Izz al-Din al-Qassem, medtem ko se ameriške odločbe nanašajo na organizacijo Hamas, vključno z organizacijo Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

Očitki, ki se nanašajo na odločbe ameriških organov

52 Tožeča stranka meni, da Svet izpodbijanih aktov ne bi smel opreti na odločbe ameriških organov, ker so Združene države tretja država in ker načeloma organi teh držav niso „pristojni organi“ v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

53 Glede tega tožeča stranka primarno navaja, da sistem, ki je bil vzpostavljen s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931, temelji na zaupanju v nacionalne organe, ki ima podlago v načelu lojalnega sodelovanja med Svetom in državami članicami Unije ter se opira na skupne vrednote, vpisane v pogodbah, in na spoštovanje skupnih pravil, med katerimi sta tudi Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana v Rimu 4. novembra 1950, in Listina Evropske unije o temeljnih pravicah. Organi tretjih držav članic naj ne bi bili deležni tega zaupanja.

54 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da po mnenju Sodišča pojem „pristojni organ“, ki je uporabljen v členu 1(4) Skupnega stališča 2001/931, ne zajema zgolj organov držav članic, temveč lahko načeloma vključuje tudi organe tretjih držav (sodba z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 22).

55 Razlaga, ki jo je sprejelo Sodišče, je upravičena, prvič, z besedilom člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, ki pojma „pristojni organi“ ne omejuje zgolj na organe držav članic, in drugič, s ciljem tega skupnega stališča, ki je bilo sprejeto za izvajanje Resolucije Varnostnega sveta Združenih narodov 1373 (2001), katere namen je okrepitev boja proti terorizmu na svetovni ravni s sistematičnim in tesnim sodelovanjem vseh držav (sodba z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 23).

56 Tožeča stranka podredno, za primer, da se dopusti, da je tudi organ tretje države lahko pristojni organ v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, navaja, da je veljavnost aktov, ki jih sprejme Svet, odvisna tudi od preverjanj, ki jih mora Svet opraviti, da bi se prepričal, med drugim, da je ameriška zakonodaja skladna z načelom spoštovanja pravice do obrambe in pravico do učinkovitega sodnega varstva.

57 V obravnavani zadevi pa naj bi Svet v obrazložitvi izpodbijanih aktov v bistvu le opisal postopke preverjanja in ugotovil, da obstaja možnost pritožbe, ne da bi preveril, ali sta pravica do obrambe in pravica do učinkovitega sodnega varstva zagotovljeni.

58 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da mora po mnenju Sodišča Svet, če se opre na odločbo tretje države, prej preveriti, ali je bila ta odločba sprejeta ob spoštovanju pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva (glej v tem smislu sodbo z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 31).

59 Svet mora v obrazložitvah svojih aktov navesti informacije, na podlagi katerih je mogoče šteti, da je to preverjanje opravil (glej v tem smislu sodbo z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 31).

60 V ta namen mora Svet v teh obrazložitvah navesti razloge, iz katerih meni, da je bila odločba tretje države, na katero se opira, sprejeta ob spoštovanju načela pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva (sodba z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 33).

61 V skladu s sodno prakso so lahko navedbe, ki jih morajo obrazložitve vsebovati v zvezi s to presojo, če je to ustrezno, kratke (glej v tem smislu sodbo z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 33).

62 Trditve tožeče stranke glede, prvič, načela spoštovanja pravice do obrambe in, drugič, pravice do učinkovitega sodnega varstva je treba preučiti z vidika sodne prakse, navedene v točkah od 58 do 61 zgoraj.

63 V zvezi s pravico do obrambe tožeča stranka navaja, da Svet v obrazložitvah izpodbijanih aktov ni navedel razlogov, zaradi katerih je po preverjanju štel, da je v okviru upravnih postopkov, ki se nanašajo na opredelitev organizacij kot terorističnih organizacij, v Združenih državah spoštovanje te pravice zagotovljeno.

64 Z ameriško zakonodajo naj sicer ne bi bilo zahtevano, da se odločbe, ki jih sprejmejo organi na tem področju, vročijo, in tudi ne, da so obrazložene. Tožeča stranka meni, da člen 219 INA, na katerem temelji ameriška odločba iz leta 1997, sicer vsebuje obveznost objave odločbe o uvrstitvi na seznam v zveznem registru, vendar pa to ne velja za predsedniški odlok št. 13224, na katerem temelji ameriška odločba iz leta 2001 in ki ne določa nobenega tovrstnega ukrepa.

65 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu s sodno prakso načelo spoštovanja pravice do obrambe zahteva, da se osebam, na katere se nanašajo odločbe, ki znatno posegajo v njihove interese, omogoči, da učinkovito izrazijo svoja stališča glede obremenilnih elementov zoper njih, na katerih temeljijo zadevne odločbe (glej v tem smislu sodbo z dne 26. septembra 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, točka 83 in navedena sodna praksa).

66 V primeru ukrepov, s katerimi se imena oseb ali subjektov uvrstijo na seznam o zamrznitvi sredstev, to načelo pomeni, da morajo biti tem osebam ali subjektom razlogi za te ukrepe sporočeni hkrati z njihovim sprejetjem ali takoj potem (glej v tem smislu sodbo z dne 21. decembra 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, točka 61).

67 Svet v točki 16 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov navaja:

„V zvezi s postopki preverjanja in opisom razpoložljivih pravnih sredstev Svet meni, da zakonodaja Združenih držav zagotavlja spoštovanje pravice do obrambe […]".

68 Informacije, ki jih je Svet navedel v obrazložitvi izpodbijanih aktov, se nato razlikujejo glede na posamične ameriške odločbe.

69 Po eni strani Svet v zvezi s predsedniškima odlokoma št. 12947 in 13224, na katerih temeljita ameriški odločbi iz leta 1995 in 2001, v splošnem opisu ne omenja nobene obveznosti, da morajo ameriški organi zadevne stranke obvestiti o razlogih ali da morajo te odločbe objaviti.

70 Iz tega izhaja, da spoštovanje pravice do obrambe za ti odločbi ni bilo preverjeno, zaradi česar v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah od 58 do 61 zgoraj, ne moreta biti podlaga za izpodbijane akte.

71 Po drugi strani Svet v zvezi z ameriško odločbo iz leta 1997 sicer navaja, da se na podlagi INA uvrstitev tujih terorističnih organizacij na seznam oziroma odločbe, ki spremljajo izbris s tega seznama, objavijo v zveznem registru. Vendar pa nikjer ne navaja, ali je v tej zadevi objava ameriške odločbe iz leta 1997

vsebovala kakršno koli obrazložitev. Poleg tega iz obrazložitve izpodbijanih aktov tudi ne izhaja, da bi bila tožeči stranki, razen izreka odločbe, na kakršen koli način zagotovljena kakršna koli obrazložitev s strani ameriških organov.

72 V teh okoliščinah je treba preučiti, ali navedba, da je bila odločba objavljena v uradnem listu tretje države, zadostuje za ugotovitev, da je Svet v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah od 58 do 61 zgoraj, izpolnil svojo obveznost, da preveri, ali je bila v tretjih državah, iz katerih izhajajo odločbe, ki so podlaga za izpodbijane akte, spoštovana pravica do obrambe.

73 V zvezi s tem je treba upoštevati zadevo, v kateri sta bili izdani sodbi z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), ter z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet (T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885). V tej zadevi je Svet v obrazložitvi enega od aktov, na katerega se sodba nanaša, navedel, da so bile odločbe organov zadevne tretje države objavljene v uradnem listu te države, ne da bi navedel kakšne druge informacije (sodba z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 145).

74 V sodbi z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, točki 36 in 37) je Sodišče ob upoštevanju vseh informacij v zvezi z odločbami organov tretje države, ki so bile navedene v obrazložitvi Uredbe Sveta, presodilo, da ne zadostujejo za ugotovitev, da je ta institucija opravila preverjanje, ki se zahteva v zvezi s spoštovanjem pravice do obrambe v tej tretji državi.

75 V obravnavani zadevi je treba iz istih razlogov sprejeti enak sklep glede edine navedbe v obrazložitvi izpodbijanih aktov, v skladu s katero je bila ameriška odločba iz leta 1997 v Združenih državah objavljena v zveznem registru.

76 Iz istih razlogov in ne da bi bilo treba preučiti vprašanje spoštovanja pravice do učinkovitega sodnega varstva, je treba šteti, da v obravnavani zadevi obrazložitev ameriških odločb ni zadostna, tako da te odločbe ne morejo biti podlaga za izpodbijane akte.

77 Ker člen 1(4) Skupnega stališča 2001/931 ne zahteva, da se morajo akti Sveta opirati na več odločb pristojnih organov, pa bi lahko izpodbijani akti v zvezi z vpisom imena tožeče stranke na sporne sezname iz marca in julija 2018 (v nadaljevanju: sporni seznami) temeljili zgolj na odločbi Home Secretary, tako da je treba preučitev tožbe v nadaljevanju omejiti na izpodbijane akte v delu, v katerem so temeljili na zadnjenavedeni odločbi.

Očitki, ki se nanašajo tako na odločbo Home Secretary kot na odločbe ameriških organov

78 Tožeča stranka trdi, da zaradi treh razlogov odločba Home Secretary in odločbe ameriških organov, na katerih temeljijo izpodbijani akti, niso „odločbe pristojnih organov“ v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

79 Ti razlogi bodo v nadaljevanju preučeni v delu, v katerem se nanašajo na odločbo, ki jo je sprejel Home Secretary, v skladu s točko 77 zgoraj.

– *Prednost, ki jo je treba dati pravosodnim organom*

80 Tožeča stranka trdi, da se lahko Svet v skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 na upravne odločbe opre le, če pravosodni organi nimajo pristojnosti na področju boja proti terorizmu. V obravnavani zadevi pa naj ne bi bilo tako, ker imajo v Združenem kraljestvu pravosodni organi pristojnosti na tem področju. Svet naj torej v izpodbijanih aktih ne bi smel upoštevati odločbe Home Secretary.

81 Svet tej argumentaciji nasprotuje.

82 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da v skladu s sodno prakso to, da je odločba upravna, in ne sodna, ni odločilno za uporabo člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, ker že iz besedila te določbe izrecno izhaja, da se lahko organ, ki ni pravosodni, šteje za pristojni organ v smislu te določbe (sodbi z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, T-256/07, EU:T:2008:461, točki 144 in 145, ter z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 105).

83 Čeprav je iz člena 1(4), drugi pododstavek, Skupnega stališča 2001/931 razvidna preferenca za odločbe pravosodnih organov, pa ta člen nikjer ne izključuje upoštevanja odločb upravnih organov, če so ti na eni strani po nacionalnem pravu dejansko pristojni za sprejetje omejevalnih odločb zoper združenja, ki so vpletena v terorizem, in če se na drugi strani ti organi, čeprav so le upravni, lahko štejejo za „enakovredne" pravosodnim organom (sodba z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 107).

84 V skladu s sodno prakso je treba upravne organe šteti za enakovredne pravosodnim organom, kadar je zoper njihove odločbe mogoče vložiti pravno sredstvo (sodba z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, T-256/07, EU:T:2008:461, točka 145).

85 Zato dejstvo, da imajo sodišča zadevne države pristojnosti na področju zatiranja terorizma, ne preprečuje, da Svet upošteva odločbe, ki jih izda nacionalni upravni organ, pristojen za sprejetje omejevalnih ukrepov na področju terorizma (glej v tem smislu sodbo z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 108).

86 V obravnavani zadevi iz informacij, ki jih je predložil Svet, izhaja, da se lahko zoper odločbe Home Secretary vloži pritožba na Proscribed Organisations Appeal Commission (komisija za pritožbe v zvezi s prepovedanimi organizacijami, Združeno kraljestvo), ki odloči ob uporabi načel, ki veljajo za sodni nadzor, in da se lahko vsaka stranka zoper odločbo komisije za pritožbe v zvezi s prepovedanimi organizacijami zaradi pravnega vprašanja pritoži na pritožbeno sodišče, če pridobi dovoljenje te komisije ali – če ne pridobi dovoljenja te komisije – pritožbenega sodišča (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Svet, T-228/02, EU:T:2006:384, točka 2).

87 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se lahko zoper odločbe Home Secretary vloži pravno sredstvo, tako da je treba na podlagi sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 83 in 84, ta upravni organ šteti za enakovreden pravosodnemu organu in torej, kot to trdi Svet, za pristojni organ v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 v skladu s sodno prakso, v kateri je bilo že večkrat zavzeto tako stališče (sodbi z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, T-256/07, EU:T:2008:461, točka 144, ter z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točke od 120 do 123).

88 Iz zgoraj navedenega izhaja, da izpodbijanih aktov ni mogoče razglasiti za ničnе iz razloga, da se je Svet v njihovi obrazložitvi skliceval na odločbo Home Secretary, ki je upravni organ.

– Dejstvo, da odločba Home Secretary pomeni uvrstitev na seznam terorističnih organizacij

89 Tožeča stranka navaja, da je naloga pristojnih organov, na katere se nanašajo izpodbijani akti, med drugim Home Secretary, v praksi uvrstiti na sezname teroristične organizacije, da bi se jim naložili omejevalni ukrepi. Ta dejanja uvrščanja na sezname naj ne bi pomenila represivne pristojnosti, ki bi jo bilo mogoče izenačiti z „začetkom preiskave ali pregonom" ali celo z „obsodbo", če se navedejo pooblastila, ki naj bi jih v skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 imel „pristojni organ".

90 Svet izpodbija utemeljenost te argumentacije.

91 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se v skladu s sodno prakso s Skupnim stališčem 2001/931 ne zahteva, da mora biti odločba pristojnega organa sprejeta v okviru kazenskega postopka *stricto sensu*, če je cilj zadevnega nacionalnega postopka – ob upoštevanju ciljev, ki se želijo s tem skupnim stališčem doseči pri izvajanju Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta Združenih narodov – boj proti terorizmu v širšem pomenu (sodba z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 113).

92 V tem smislu je Sodišče štelo, da ne gre za poseg v varstvo zadevnih oseb, če odločitev nacionalnega organa ni sprejeta v postopku, katerega namen je naložitev kazenskih sankcij, temveč v postopku, katerega predmet so preventivni ukrepi (sodba z dne 15. novembra 2012, Al-Aqsa/Svet in Nizozemska/Al-Aqsa, C-539/10 P in C-550/10 P, EU:C:2012:711, točka 70).

93 V obravnavani zadevi odločba Home Secretary uvaja prepovedi zoper organizacije, ki se štejejo za teroristične, in torej v skladu z zahtevo iz sodne prakse spada v okvir nacionalnega postopka, ki se primarno nanaša na naložitev preventivnih ali represivnih ukrepov proti tožeči stranki na podlagi boja proti terorizmu (glej v tem smislu sodbo z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 115).

94 V zvezi z okoliščino, da dejavnost zadevnega organa vodi do vzpostavitve seznama oseb ali subjektov, ki so vpleteni v terorizem, je treba poudariti, da ta okoliščina sama po sebi ne pomeni, da ta organ ni opravil posamične presoje za vsako od teh oseb ali subjektov pred njihovo uvrstitvijo na te sezname, niti da je ta presoja nujno arbitrarna ali neutemeljena (glej v tem smislu sodbo z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 118).

95 Ne gre torej toliko za okoliščino, da dejavnost zadevnega organa vodi do vzpostavitve seznama oseb ali subjektov, ki so vpleteni v terorizem, ampak za to, ali se ta dejavnost opravlja z zadostnimi jamstvi, ki Svetu omogočajo, da se nanjo opre kot na podlago za svoj sklep o uvrstitvi na seznam (glej v tem smislu sodbo z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 118).

96 Zato tožeča stranka napačno trdi, da pooblastilo za uvrščanje na sezname ne more biti značilnost pristojnega organa v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

97 Z drugimi trditvami tožeče stranke ni mogoče izpodbiti te ugotovitve.

98 Na prvem mestu tožeča stranka trdi, da lahko Svet v skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 upošteva le sezname, ki jih je sestavil Varnostni svet Združenih narodov.

99 Tej trditvi ni mogoče pritrditi, ker je namen zadnjega stavka člena 1(4), prvi pododstavek, Skupnega stališča 2001/931 le ta, da se da Svetu možnost, da na seznam uvrsti tudi dodatna imena poleg tistih, ki jih lahko uvrsti na podlagi odločb nacionalnih pristojnih organov.

100 Na drugem mestu tožeča stranka poudarja, da je seznam Unije – ker povzema sezname, ki jih predlagajo pristojni organi – le seznam seznamov, s čimer se na ta seznam razširja področje uporabe nacionalnih upravnih ukrepov, ki so jih glede na posamezen primer sprejeli organi tretjih držav, ne da bi bile zadevne osebe o njih obveščene in ne da bi se te lahko učinkovito branile.

101 V zvezi s tem je treba ugotoviti, kot navaja tožeča stranka, da se Svet pri opredelitvi oseb ali subjektov, zoper katere je treba uporabiti ukrepe zamrznitve sredstev, opre na ugotovitve pristojnih organov.

102 V okviru Skupnega stališča 2001/931 je bila med organi držav članic in institucijami Unije vzpostavljena posebna oblika sodelovanja, ki za Svet vključuje obveznost, da se mora v največji možni meri opreti na presojo pristojnih nacionalnih organov (glej v tem smislu sodbi z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, T-256/07, EU:T:2008:461, točka 133, in z dne 4. decembra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, T-284/08, EU:T:2008:550, točka 53).

103 Svet načeloma ni pristojen, da bi se izrekal o tem, ali so organi držav članic spoštovali temeljne pravice zadevne osebe, saj so za to pristojna nacionalna sodišča (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2007, Sison/Svet, T-47/03, neobjavljena, EU:T:2007:207, točka 168).

104 Splošno sodišče mora le izjemoma, če tožeča stranka na podlagi konkretnih dokazov izpodbija, da so organi držav članic spoštovali temeljne pravice, preveriti, ali so bile te pravice dejansko spoštovane (glej po analogiji sodbo z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti sodnega sistema), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 36).

105 Kadar pa so vpleteni organi tretjih držav, mora Svet, kot je bilo navedeno zgoraj v točkah 58 in 59, po uradni dolžnosti preveriti, ali so bila ta jamstva dejansko zagotovljena, in svojo odločbo glede tega obrazložiti.

106 Iz zgoraj navedenega izhaja, da izpodbijanih aktov ni mogoče razglasiti za nične iz razloga, da naj bi bila naloga Home Secretary sestavljanje seznamov terorističnih organizacij.

– Neobstoj trdnih in zaupanja vrednih dokazov ali indicev kot podlage za odločbo Home Secretary

107 Tožeča stranka meni, da bi moral Svet, ker se je oprl na upravno, in ne na sodno odločbo, dokazati, da je ta odločba temeljila na „trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicih“, kot to zahteva člen 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

108 Ker se ta trditev ne nanaša na opredelitev „odločitve, ki so jo sprejeli pristojni organi“, v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, ki je predmet tega tožbenega razloga, bo ta argument preučen v nadaljevanju v okviru šestega tožbenega razloga.

– Zamenjava dejstev, ki domnevno izhajajo iz navedenih nacionalnih odločb, in dejstev, ki domnevno izhajajo iz drugih virov

109 V zvezi z dejstvi, na katerih temelji ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih, tožeča stranka meni, da bi moral Svet v obrazložitvi izpodbijanih aktov navesti, ali izhajajo iz nacionalne odločbe ali iz javnega vira, saj so dokazna pravila v teh primerih različna. V prvem primeru naj bi moral Svet dokazati, da je nacionalno odločbo sprejel pristojni organ v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, medtem ko naj bi se v drugem primeru dokazi lahko prosto izvajali.

110 Vendar naj Svet v točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov ne bi navedel izvora dejstev, ki izvirajo iz obdobja med julijem 2014 in aprilom 2016, ki naj ne bi mogla izhajati iz odločb, v katerih je tožeča stranka opredeljena kot tuja teroristična organizacija, saj naj bi bilo, kot je navedeno v točki 10 te priloge, zadnje preverjanje v zvezi s tem opravljeno julija 2012.

111 Ker se to vprašanje ne nanaša na člen 1(4) Skupnega stališča 2001/931 o uvrstitvi terorističnih oseb in subjektov na sezname o zamrznitvi sredstev, ampak na obrazložitev izpodbijanih aktov, bo nanj odgovorjeno v okviru šestega tožbenega razloga, ki bo preučen v nadaljevanju.

Ugotovitev glede prvega tožbenega razloga

112 Iz točk od 58 do 76 zgoraj izhaja, da glede uvrstitve imena tožeče stranke na sporne sezname izpodbijani akti ne morejo temeljiti na ameriških odločbah, ker Svet ni izpolnil obveznosti obrazložitve v zvezi s preverjanjem uporabe načela spoštovanja pravice do obrambe v Združenih državah.

113 Poleg tega iz točk od 49 do 51 zgoraj izhaja, da se te ameriške odločbe nanašajo na celotno organizacijo Hamas, medtem ko se odločba Home Secretary nanaša le na organizacijo Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

114 Po mnenju tožeče stranke to pomeni, da je treba izpodbijane akte razglasiti za nične v delu, v katerem se nanašajo na organizacijo Hamas, tako da bi lahko ostali veljavni le v delu, v katerem se nanašajo na organizacijo Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Med tema subjektoma naj bi bilo namreč treba razlikovati, ker je Hamas politična stranka, ki zakonito sodeluje na volitvah in v palestinski vladi, Hamas-Izz al-Din al-Qassem pa je odporniško gibanje proti izraelski okupaciji.

115 Svet temu stališču nasprotuje in meni, da teh subjektov ni mogoče razlikovati. V podporo svojemu stališču Svet v odgovoru na tožbo zlasti navaja izjavo tožeče stranke, v kateri se ta predstavlja kot organizacija, ki vključuje oba subjekta. Besedilo te izjave je naslednje (glej točko 19 odgovora na tožbo, ki povzema točki 7 in 8 tožbe, ki jo je tožeča stranka vložila v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 14. decembra 2018, Hamas/Svet, T-400/10 RENV, v pritožbenem postopku, EU:T:2018:966):

„Organizacija Hamas je sestavljena iz političnega in vojaškega krila: brigad Ezzedine Al-Qassam [= Hamas IDQ]. Za vodenje organizacije Hamas je značilna dvojnost. Notranje vodstvo, razdeljeno med Zahodnim bregom in Gazo, in zunanje vodstvo, ki je v Siriji […]. Čeprav je vojaško krilo relativno samostojno, pa je podvrženo splošnim strategijam, ki jih izdela politično krilo. Politično krilo sprejema odločitve, brigade pa jih spoštujejo zaradi močne solidarnosti, ki temelji na verskem elementu gibanja.“

116 Ta izjava ima veliko dokazno moč, ker, prvič, kot poudarja Svet, prihaja od tožeče stranke same in, drugič, je tožeča stranka ni izpodbijala z oprijemljivimi in konkretnimi dokazi.

117 V zvezi s tem je treba navesti, da tožeča stranka ni uporabila možnosti, ki ji jo je ponujal člen 83(2) Poslovnika, da dopolni spis, potem ko je Splošno sodišče v skladu z odstavkom 1 iste določbe odločilo, da druga izmenjava pisnih vlog ni potrebna.

118 V takih okoliščinah za opredelitev učinkov odgovora na prvi tožbeni razlog v okviru te tožbe ni mogoče šteti, da je Hamas-Izz al-Din al-Qassem organizacija, ki je ločena od organizacije Hamas (glej v tem smislu sodbi z dne 29. aprila 2015, Bank of Industry and Mine/Svet, T-10/13, EU:T:2015:235, točke 182, 183 in 185, ter z dne 29. aprila 2015, National Iranian Gas Company/Svet, T-9/13, neobjavljena, EU:T:2015:236, točki 163 in 164).

119 To velja še toliko bolj, ker organizacija Hamas, čeprav so se ukrepi zamrznitve sredstev zoper njo sprejemali že več let, Svetu ni skušala dokazati, da nikakor ni bila vpletena v dejanja, zaradi katerih so bili sprejeti ti ukrepi, tako da bi se na način, ki ne pušča nikakršnega dvoma, ogradila od organizacije Hamas-Izz al-Din al-Qassem, ki je bila po njenih navedbah za ta dejanja edina odgovorna.

120 Zaradi zgoraj navedenih razlogov in ob upoštevanju presoje trditev, navedenih zgoraj v točkah 107, 109 in 110, je treba tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Šesti tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

121 Šesti tožbeni razlog je sestavljen iz treh delov.

Prvi del šestega tožbenega razloga

122 Kot je že bilo navedeno v točki 107 zgoraj, tožeča stranka trdi, da bi moral Svet v obrazložitvi izpodbijanih aktov navesti „trdne in zaupanja vredne dokaze in indice“, na katerih temeljijo odločbe pristojnih organov.

123 Svet meni, da ta argument ni utemeljen.

124 Ob upoštevanju točke 77 zgoraj je treba ta tožbeni razlog preučiti le v delu, v katerem se nanaša na odločbo Home Secretary.

125 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so v tožbenem razlogu navedena napačna dejstva. Svet je namreč – v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka – v točki 14 Priloge A k obrazložitvi izpodbijanih aktov navedel več dejstev, na katera se je opirala odločba Home Secretary.

126 Vsekakor pa je argument neutemeljen.

127 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so v skladu s členom 1(4), prvi pododstavek, Skupnega stališča 2001/931 seznami o zamrznitvi sredstev sestavljeni na podlagi točnih podatkov ali gradiva iz spisov, povezanih s tem, iz katerih izhaja, da je odločitev glede zadevnih oseb in subjektov sprejel pristojni organ, ne glede na to, ali gre za začetek preiskave ali pregon zaradi terorističnega dejanja, poskusa ali omogočanja takega dejanja ali sodelovanja pri njem „s podlago na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicih“ ali za obsodbo za taka dejanja.

128 Iz splošne sistematike te določbe izhaja, da se zahteva – za katero mora Svet preveriti, ali je izpolnjena, pred uvrstitvijo imen oseb ali subjektov na sezname o zamrznitvi sredstev na podlagi odločb, ki jih sprejmejo pristojni organi – da imajo te odločbe „podlago na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicih“, nanaša le na odločbe o začetku preiskave ali pregona, ne uporablja pa se za obsodbe.

129 Razlikovanje med tema vrstama odločb izhaja iz uporabe načela lojalnega sodelovanja med institucijami in državami članicami, to je načela, ki velja za sprejemanje omejevalnih ukrepov na področju boja proti terorizmu in na podlagi katerega mora Svet uvrstitev oseb ali subjektov, povezanih s terorizmom, na sezname o zamrznitvi sredstev opreti na odločbe, ki jih sprejmejo nacionalni organi, pri čemer nima obveznosti in tudi ne možnosti, da bi preizkušal njihovo pravilnost.

130 Tako opredeljeno načelo lojalnega sodelovanja se uporablja za nacionalne odločbe, ki vsebujejo obsodbo, zaradi česar Svet pred uvrstitvijo imena oseb ali subjektov na sezname o zamrznitvi sredstev ne sme preverjati, ali te odločbe temeljijo na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicih in mora glede tega sprejeti presojo nacionalnega organa.

131 V zvezi z nacionalnimi odločbami o začetku preiskave ali pregona je treba ugotoviti, da se že po naravi sprejemajo na začetku ali med postopkom, ki še ni bil končan. Za zagotovitev učinkovitosti boja proti terorizmu je bilo sprejeto stališče, da je koristno, da se lahko Svet pri sprejetju omejevalnih ukrepov na take odločbe opre, tudi če imajo zgolj pripravljalno naravo, pri čemer je bilo zaradi varstva oseb, na katere se ti postopki nanašajo, določeno, da mora Svet pri taki uporabi teh odločb preveriti, ali temeljijo na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicih.

132 V obravnavani zadevi je odločba Home Secretary dokončna v tem smislu, da ni potrebno, da bi ji sledila preiskava. Poleg tega, kot izhaja iz odgovora Sveta na vprašanje Splošnega sodišča, je predmet te odločbe, da se tožeča stranka v Združenem kraljestvu prepove s kazenskimi posledicami za osebe, ki bi imele z njo tesne ali oddaljene povezave.

133 V teh okoliščinah odločba Home Secretary ni odločba o začetku preiskave ali pregona, temveč jo je treba enačiti z obsodbo, tako da na podlagi člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 Svetu v obrazložitvi izpodbijanih aktov ni bilo treba navesti trdnih dokazov in indicev, na katerih temelji odločba tega organa.

134 V zvezi s tem dejstvo, da je Home Secretary upravni organ, ni pomembno, ker je, kot izhaja iz točk 86 in 87 zgoraj, zoper njegove odločbe mogoče vložiti pravno sredstvo, zaradi česar ga je treba šteti za enakovrednega pravosodnemu organu.

135 Ker teh dejstev ni treba navesti, jih Svetu *a fortiori* ni treba dokazovati.

136 Zato Svetu ni mogoče očitati, niti da v obrazložitvi izpodbijanih aktov ni navedel „trdnih in zaupanja vrednih dokazov in indicev“, na katerih temelji odločba Home Secretary, niti da jih ni dokazal.

137 Zato je treba prvi del prvega šestega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

Drugi del šestega tožbenega razloga

138 Iz sodne prakse izhaja, da če je med nacionalno odločbo, ki je bila podlaga za prvotno uvrstitev, in sprejetjem aktov za ohranitev te uvrstitve preteklo precej časa, Svet pri ugotavljanju, ali tveganje vpletenosti zadevne osebe ali subjekta v teroristične dejavnosti še vedno obstaja, ne more zgolj ugotoviti, da je navedena odločba ostala veljavna, temveč mora opraviti novo posodobljeno presojo položaja, ob upoštevanju novejših dejanskih elementov, ki kažejo na to, da navedeno tveganje še vedno obstaja (glej v tem smislu sodbi z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točki 54 in 55, ter z dne 26. julija 2017, Svet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, točki 32 in 33).

139 Iz iste sodne prakse izhaja tudi, da lahko novejši dejanski elementi, na katerih temelji ohranitev imena osebe ali subjekta na seznamu za zamrznitev sredstev, izhajajo iz drugih virov, in ne iz nacionalnih odločb, ki so jih sprejeli pristojni organi (glej v tem smislu sodbi z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 72, in z dne 26 julija 2017, Svet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, točka 50).

140 V obravnavani zadevi je bila prvotna odločba Home Secretary sprejeta leta 2001, izpodbijani akti pa marca in julija 2018.

141 Glede na obdobje 17 let, ki je preteklo od prvotne odločbe Home Secretary do izpodbijanih aktov, Svet v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 138 zgoraj, ne more zgolj ugotoviti, da je odločba Home Secretary še vedno veljavna, ne da bi navedel novejše elemente, ki kažejo na to, da tveganje vpletenosti tožeče stranke v teroristične dejavnosti še vedno obstaja.

142 Takšne novejše elemente je Svet navedel v obrazložitvi izpodbijanih aktov.

143 Tako je Svet v točki 15 Priloge A k obrazložitvi izpodbijanih aktov navedel dve dejstvi v zvezi s postopkom preverjanja odločbe Home Secretary, ki je bil izveden septembra 2016.

144 Poleg tega je Svet v točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov v zvezi z opredelitvijo tožeče stranke kot tuje teroristične organizacije s strani ameriških organov navedel 13 dejstev. Ta dejstva so opisana tako:

– „[O]rganizacija Hamas je prevzela odgovornost za samomorilski napad, izveden septembra 2003, v katerem je bilo ubitih devet vojakov izraelske vojske, 30 oseb pa je bilo ranjenih, v bližini bolnišnice Assof Harofeh in vojaškega oporišča Tzrifin (Izrael);

– januarja 2004 je samomorilski napadalec v Jeruzalemu uničil avtobus v bližini palače predsednika vlade, pri čemer je bilo ubitih 11 civilistov in ranjenih 30 drugih oseb; odgovornost za to dejanje sta skupaj prevzeli organizaciji Hamas in Brigade mučenikov Al-Akse;

– januarja 2005 so teroristi sprožili eksplozivno napravo na palestinski strani mejnega prehoda Karni, tako da je nastala odprtina, ki je oboroženim Palestincem omogočila, da vstopijo na izraelsko stran; ubili so šest izraelskih civilistov, pet jih je bilo ranjenih; za to dejanje sta skupaj prevzeli odgovornost organizaciji Hamas in Brigade mučenikov Al-Akse;

– organizacija Hamas je januarja 2007 prevzela odgovornost za ugrabitev treh otrok v Gazi;

– januarja 2008 je palestinski ostrostrelec iz Gaze ubil 21-letnega prostovoljca iz Ekvadorja, ki je delal na poljih kibuca Ein Hashlosha (Izrael); odgovornost za to dejanje je prevzela organizacija Hamas;

– februarja 2008 je samomorilski napadalec organizacije Hamas ubil starejšo žensko in ranil 38 drugih oseb v trgovskem centru v Dimoni (Izrael); policist je ubil drugega terorista, preden je imel čas aktivirati svoj pas z razstrelivom; organizacija Hamas je ta napad označila za ‚herojski';

– v Hebronu (Zahodni breg) so 14. junija 2010 oboroženi napadalci streljali na policijsko vozilo, pri čemer so enega policista ubili in dva druga ranili; skupna akcija izraelskih obveščevalnih služb, izraelske policije in izraelskih obrambnih sil je omogočila, da so napadalce ujeli 22. junija 2010; med zaslišanji je komandos organizacije Hamas, odgovoren za napad, navedel, da so bili člani njegove skupine izurjeni več let prej in da so si priskrbeli orožje, vključno s kalašnikovkami in jurišnimi puškami; v teh zaslišanjih se je izkazalo tudi, da je komandos nameraval izvesti druga dejanja, med drugim ugrabitev vojaka in civilista v naselbini Gusch Etzion na severu gore Hebron;

– aprila 2011 je organizacija Hamas izstrelila raketo Kornet, ki je zadela izraelski šolski avtobus, pri čemer je bil težko ranjen 16-letni šolar in lažje ranjen voznik avtobusa; eksplozivni naboj, ki je bil uporabljen pri napadu, bi lahko predrl oklep modernega tanka;

– 20. avgusta 2011 so napadalci izstrelili rakete zoper prebivalce kraja Ofakim (Izrael), pri čemer so bili ranjeni dva otroka in civilist; odgovornost za to dejanje je prevzela organizacija Hamas;

– 7. julija 2014 je organizacija Hamas prevzela odgovornost za izstrelitve raket na izraelska mesta Ashdod, Ofakim, Ashkelon in Netivot;

– avgusta 2014 je organizacija Hamas prevzela odgovornost za ugrabitev in umor treh izraelskih mladostnikov na Zahodnem bregu junija 2014;

– novembra 2014 je organizacija Hamas prevzela odgovornost za napad z vozilom na skupino pešcev v Jeruzalemu;

– aprila 2016 je organizacija Hamas prevzela odgovornost za bombni napad na avtobus v Jeruzalemu, v katerem je bilo ranjenih 18 ljudi."

145 Kot je že bilo navedeno v točkah 109 in 110 zgoraj, tožeča stranka Svetu očita, da ni navedel, ali dejstva, ki izvirajo iz obdobja med julijem 2014 in aprilom 2016, izhajajo iz nacionalne odločbe ali iz drugega vira.

146 Za tožečo stranko je opredelitev vira navedenega dejstva pomembna, ker določa način dokazovanja, ki bi ga moral uporabiti Svet. Če bi navedeno dejstvo izviralo iz nacionalne odločbe, bi morala ta institucija dokazati, da je to odločbo sprejel pristojni organ v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, če pa bi izviralo iz drugega vira, bi bil lahko dokaz prosto izveden.

147 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sodišče v točki 71 sodbe z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), in točki 49 sodbe z dne 26. julija 2017, Svet/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), razsodilo, da lahko zadevna oseba ali subjekt v okviru tožbe, vložene zoper njegovo ohranitev na spornem seznamu, izpodbija vse elemente, na katere se Svet opre, da bi dokazal, da tveganje njegove vpletenosti v teroristične dejavnosti še vedno obstaja, in to ne glede na to, ali so bili ti elementi pridobljeni iz nacionalne odločbe, ki jo je sprejel pristojni organ, ali iz drugih virov.

148 Sodišče je dodalo, da mora Svet v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost navedenih dejstev, sodišče Unije pa mora preveriti njihovo vsebinsko pravilnost (sodbi z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 71, in z dne 26. julija 2017, Svet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, točka 49).

149 Iz te sodne prakse izhaja, da je treba elemente, ki jih je Svet uporabil za ugotovitev, da tveganje vpletenosti v teroristične dejavnosti še vedno obstaja, in ki izhajajo iz nacionalnih odločb, dokazovati na enak način kot tiste iz drugih virov.

150 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, Svetu v obrazložitvi izpodbijanih aktov ni treba navesti vira elementov, na katere se sklicuje pri ohranitvi imena osebe ali subjekta na seznamu o zamrznitvi sredstev, in da mu zato, če ta element izhaja iz nacionalne odločbe, ni treba dokazati, da je to odločbo sprejel pristojni organ v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

151 Glede zadnjenavedene določbe je treba poleg tega spomniti, da se nanaša na uvrstitev oseb ali subjektov na sezname o zamrznitvi sredstev, in ne na njihovo ohranitev na teh seznamih, kar ureja člen 1(6) Skupnega stališča 2001/931. Zato s sklicevanjem na to določbo ni mogoče od Sveta zahtevati, da navede vir dejstev, na katere opira ponovno uvrstitev imena osebe ali subjekta na sezname o zamrznitvi sredstev.

152 Drugi del šestega tožbenega razloga je zato treba zavrniti kot neutemeljen.

Tretji del šestega tožbenega razloga

153 Tožeča stranka trdi, da mora obrazložitev akta izražati lastno izbiro institucije. V obravnavani zadevi pa ni tako, ker naj bi se Svet pri obrazložitvi izpodbijanih aktov omejil le na prepisovanje dokumentov, objavljenih na internetu. To naj bi veljalo zlasti za opise nacionalnih postopkov.

154 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso namen zahteve po obrazložitvi na eni strani dati zadevni osebi na voljo dovolj podatkov, da ugotovi, ali je akt dobro utemeljen in ali vsebuje morebitne napake, na podlagi katerih bi ta lahko izpodbijala njegovo veljavnost pred sodiščem Unije, in na drugi strani temu omogočiti izvajanje nadzora nad zakonitostjo navedenega akta (glej sodbo z dne 21. aprila 2016 Svet/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, točka 70 in navedena sodna praksa).

155 V obravnavani zadevi tožeča stranka ne navaja, zakaj bi prepis dokumentov, objavljenih na internetu, s strani Sveta – ob predpostavki, da ustreza stvarnosti – preprečil, da bi obrazložitev izpodbijanih aktov uresničila te cilje.

156 Zato ni mogoče šteti, da je bila obveznost obrazložitve kršena samo zato, ker je Svet prepisal izvlečke iz dokumentov, ki so bili objavljeni na internetu.

157 Tretji del šestega tožbenega razloga je zato treba zavrniti kot neutemeljen.

158 Glede na zgornje ugotovitve je torej treba šesti tožbeni razlog zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: „napačna ugotovitev dejanskega stanja“

159 Tožeča stranka v tožbenem razlogu, ki se nanaša na „napačno ugotovitev dejanskega stanja“, izpodbija dejstva, ki jih je Svet navedel v obrazložitvi izpodbijanih aktov, ker so podana preveč nenatančno, ker niso dokazana in ker so prestara, da bi upravičila ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih.

160 Ta tožbeni razlog je treba preučiti le v delu, v katerem se nanaša na dejstva, na podlagi katerih je Svet utemeljil ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih. Kot je razvidno iz preučitve prvega dela šestega tožbenega razloga, dejstev, na katerih temelji odločba Home Secretary, Svetu v izpodbijanih aktih namreč ni treba niti navesti niti dokazovati.

161 Da bi upravičil ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih, se je Svet v skladu s sodno prakso Sodišča, omenjeno v točki 138 zgoraj, oprl na različna dejstva, ki jih je navedel v prilogah k obrazložitvi izpodbijanih aktov.

162 Na eni strani so to dejstva, ki jih je Svet navedel v zvezi s postopkom preverjanja, ki je potekal septembra 2016 v Združenem kraljestvu (točka 15 Priloge A k obrazložitvi izpodbijanih aktov), na drugi strani pa dejstva, ki so jih ameriški organi navedli v zvezi z odločbami, v katerih je bila tožeča stranka opredeljena kot tuja teroristična organizacija (točka 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov).

163 V zvezi z dejstvi iz točke 15 Priloge A k obrazložitvi izpodbijanih aktov je Svet navedel, da je v Združenem kraljestvu prepoved tožeče stranke septembra 2016 preverila medresorska skupina, zadolžena za preverjanje prepovedi, ki je ugotovila, da je organizacija Hamas-Izz al-Din al-Qassem še vedno vpletena v terorizem, in to na podlagi dveh dejstev:

– v sporu med Izraelom in Gazo poleti leta 2014 je bilo ob napadu z raketo ubitih šest izraelskih in en tajski državljan, nemška križarka pa je bila zadeta med napadom z raketami;

– organizacija Hamas je uporabila družbene medije, da bi, med drugim, letalske družbe iz Združenega kraljestva opozorila, da namerava napasti letališče Ben Guiron v Tel Avivu (Izrael), kar bi lahko povzročilo civilne žrtve, organizacija Hamas pa naj bi julija 2014 dejansko poskusila napasti letališče.

164 Dejstva iz točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov so bila povzeta v točki 144 zgoraj.

165 Kadar so predloženi novejši dejanski elementi, ki upravičujejo ohranitev imena osebe ali subjekta na seznamih o zamrznitvi sredstev, je Sodišče menilo, da mora sodišče Unije zlasti preveriti, prvič, ali je izpolnjena obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU in, drugič, ali so ti razlogi podkrepljeni (sodbi z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 70, in z dne 26. julija 2017, Svet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, točka 48).

166 Glede na to sodno prakso in kritike tožeče stranke je treba preučiti, ali so dejstva iz točke 15 Priloge A in točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov zadostno obrazložena in ali je njihova resničnost dokazana.

Obrazložitev dejstev, navedenih v točki 15 Priloge A in točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov

167 Tožeča stranka trdi, da so dejstva, navedena v točki 15 Priloge A in točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, navedena preveč nenatančno, ker niso datumsko in krajevno opredeljena, poleg tega pa ni razvidno, kako so bila pripisana organizaciji Hamas oziroma Hamas-Izz al-Din al-Qassem, Svet pa ni pojasnil, kako so lahko dejstva, pripisana drugonavedeni, pripisana tudi prvonavedeni.

168 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sodišče navedlo, da mora sodišče Unije preveriti, med drugim, ali je izpolnjena obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU in ali so torej navedeni razlogi dovolj natančni in konkretni (sodbi z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 70, in z dne 26. julija 2017, Svet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, točka 48).

169 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 PDEU, jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zainteresirana oseba seznani z utemeljitvijo sprejetih ukrepov in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor (glej sodbo z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 50 in navedena sodna praksa).

170 V obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevnih dejanskih in pravnih okoliščin, ker je treba zadostnost obrazložitve presojati ne le glede na besedilo tega člena, ampak tudi glede na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (sodbi z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 53, in z dne 14. oktobra 2009, Bank Melli Iran/Svet, T-390/08, EU:T:2009:401, točka 82).

171 Zlasti je akt, ki posega v položaj, dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo (sodbi z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 54, in z dne 14. oktobra 2009, Bank Melli Iran/Svet, T-390/08, EU:T:2009:401, točka 82).

172 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je na eni strani za dejstva, navedena v točki 15 priloge A k obrazložitvi izpodbijanih aktov (glej točko 163 zgoraj), in na drugi strani za dejstva, navedena v točki 17 priloge B k tej obrazložitvi (glej točko 144 zgoraj), naveden vsaj datum, ki vključuje leto, mesec in celo dan njihovega nastanka.

173 Poleg tega je treba ugotoviti, da so se ta dejstva zgodila v okviru, ki ga je tožeča stranka poznala, saj je do njih prišlo oziroma naj bi do njih prišlo na enem ali več ozemljih, ki so ji dobro poznana in kjer ima člane, ki ji lahko sporočijo vse koristne podatke za identifikacijo teh dejstev.

174 Nazadnje, za večino dogodkov sta navedeni vrsta napada in identiteta žrtev, kar še olajša identifikacijo zadevnih dejstev.

175 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da so dejstva, navedena v točki 15 Priloge A in točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, opisana dovolj natančno in konkretno, da jih lahko tožeča stranka izpodbija, Splošno sodišče pa nad njimi opravi nadzor.

176 Trditev tožeče stranke, v skladu s katero dejstva niso bila pripisana politični veji organizacije Hamas ali odporniškemu gibanju Hamas-Izz al-Din al-Qassem, je neupoštevna, saj iz točk od 116 do 118 zgoraj izhaja, da je treba ta subjekta pri uporabi pravil v zvezi z bojem proti terorizmu obravnavati kot eno samo organizacijo.

177 Zato je treba ugotoviti, da so dejstva, navedena v točki 15 Priloge A in točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, dovolj obrazložena.

Resničnost dejstev, navedenih v točki 15 Priloge A in točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov

178 Po mnenju tožeče stranke dejstva, navedena v točki 15 Priloge A (glej točko 163 zgoraj) in točki 17 Priloge B (glej zgoraj točko 144) k obrazložitvi izpodbijanih aktov, ne morejo biti podlaga za ohranitev njenega imena na spornih seznamih. Na prvem mestu naj bi bila ta dejstva, zlasti tista, ki so se zgodila pred letom 2009, prestara za utemeljitev ohranitve imena tožeče stranke na teh seznamih. Na drugem mestu naj ta dejstva ne bi bila dokazana. Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da organizacija Hamas ni prevzela odgovornosti za dejanja, ki so se zgodila avgusta 2014, novembra 2014 in aprila 2016 in ki so omenjena v točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, ter da je treba dejanje, ki se je zgodilo 7. julija 2014 in je omenjeno v isti točki, presojati glede na vojno, ki je leta 2014 potekala v Gazi.

179 Svet izpodbija utemeljenost tega tožbenega razloga.

180 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da so dejstva prestara, je treba ugotoviti, da je v točki 33 sodbe z dne 26. julija 2017, Svet/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Sodišče razsodilo, da bi se moral Svet, ker je med sprejetjem nacionalnih odločb, ki so podlaga za prvotno uvrstitev imena tožeče stranke na seznam o zamrznitvi sredstev, na eni strani in sprejetjem aktov o ohranitvi tožeče stranke na teh seznamih na drugi strani, preteklo devet let, opreti na novejše elemente.

181 Po analogiji razlogov je treba po mnenju tožeče stranke šteti, da je v obravnavani zadevi prvih šest dejstev, omenjenih v točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov (glej točko 144 zgoraj), ki so se zgodila med letoma 2003 in 2008, torej več kot devet let pred sprejetjem izpodbijanih aktov, prestarih, da bi upravičila ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih.

182 Datume preostalih sedmih navedenih dejstev iz točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov je mogoče razdeliti v dve skupini, in sicer na dejstva, ki so se zgodila v letih 2010 in 2011, in na dejstva, ki so se zgodila v letih 2014 in 2016. K slednjim se uvrščajo tudi dejstva, navedena v točki 15 Priloge A, ki so se zgodila leta 2014.

183 Splošno sodišče meni, da so tri dejstva, ki so se zgodila v letih 2010 in 2011 ter so navedena na sedmem, osmem in devetem mestu točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, prav tako prestara, da bi upravičila ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih iz leta 2018. Glede na zahtevo, ki jo je določilo Sodišče, o predložitvi „novejših“ elementov za utemeljitev ohranitve imena osebe ali subjekta na seznamih o zamrznitvi sredstev, je treba ugotoviti, da se obdobje sedmih ali osmih let ne razlikuje bistveno od obdobja devetih let, za katero je Sodišče v sodbi z dne 26. julija 2017, Svet/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), že razsodilo, da je predolgo.

184 To pomeni, da so le zadnja štiri dejstva, navedena v točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, in dve dejstvi, navedeni v točki 15 Priloge A, ki so se zgodila leta 2014 oziroma 2016, dovolj nova, da so lahko podlaga izpodbijanih aktov.

185 Zato je treba trditev tožeče stranke glede nezadostnosti dokazov, ki jih je predložil Svet, preučiti samo v zvezi s temi šestimi dejstvi.

186 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora v skladu s sodno prakso druga stranka, kadar izpodbija dokaze, ki jih predloži prva stranka, izpolniti dve kumulativni zahtevi.

187 Prvič, njeni ugovori ne smejo biti splošni, temveč morajo biti konkretni in podrobni (glej v tem smislu sodbo z dne 16. septembra 2013, Duravit in drugi/Komisija, T-364/10, neobjavljena, EU:T:2013:477, točka 55).

188 Drugič, ugovori v zvezi z resničnostjo dejstev morajo biti jasno navedeni v prvem procesnem aktu, ki se nanaša na izpodbijani akt (glej v tem smislu sodbo z dne 22. aprila 2015, Tomana in drugi/Svet in Komisija, T-190/12, EU:T:2015:222, točka 261).

189 Namen teh zahtev je, da se toženi stranki omogoči, da se že v fazi tožbe natančno seznani z očitki, ki jih je nanjo naslovila tožeča stranka, in da lahko ustrezno pripravi svojo obrambo.

190 V obravnavani zadevi so očitki v zvezi z dejstvi, ki so se zgodila avgusta in novembra 2014 in ki so navedena na enajstem in dvanajstem mestu točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, dovolj konkretni, da jih lahko Splošno sodišče upošteva.

191 Tožeča stranka namreč v zvezi z dejstvom iz avgusta 2014 ob sklicevanju na dokumentacijo v točki 98 tožbe trdi:

„[…] organizacija Hamas ni niti organizirala te ugrabitve niti prevzela odgovornosti zanjo. Izraelska vlada ji je lažno pripisala odgovornost za to tragično dejanje, da bi upravičila svoj vojaški poseg v Gazi leta 2014. Nato je več posebej pooblaščenih akterjev, na primer nekdanji vodja službe Šin Bet, Juval Diskin, v tiskanih medijih nasprotovalo analizi izraelske vlade in trdilo, da so ugrabitelji delovali sami in na lastno pobudo."

192 Za dejstvo, ki se je zgodilo novembra 2014, tožeča stranka ob sklicevanju na dokumentacijo v točki 99 tožbe navaja:

„[…] organizacija Hamas ni nikoli prevzela odgovornosti za ta napad, po navedbah dopisnika časnika *Le Monde* pa so tovrstne napade in zlasti tega iz novembra 2014 izvedli ‚posamezni' Palestinci, ki se na lastno pobudo upirajo ‚le na varnosti utemeljenemu pristopu'."

193 Nasprotno pa je tožeča stranka za dejstvo iz aprila 2016, navedeno na trinajstem mestu v točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, v točki 99 tožbe navedla le, da „organizacija Hamas leta 2016 ni niti organizirala bombnih napadov niti prevzela odgovornosti zanje, v nasprotju s tem, kar trdi Svet".

194 Ta trditev je glede na merila, navedena v točki 187 zgoraj, preveč splošna, da bi jo Splošno sodišče lahko upoštevalo.

195 Tožeča stranka v zvezi z dejstvom z dne 7. julija 2014, navedenim na desetem mestu v točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, v točki 100 tožbe trdi, da je trditve Sveta „treba obravnavati glede na to, kar je že bilo povedano o vojni v Gazi leta 2014, *a fortiori* o pripisovanju odgovornosti zanje političnemu krilu organizacije Hamas".

196 Ker se ta kritika nanaša na vprašanje, ali je mogoče dejstvo, ki se je zgodilo v okviru oboroženega spopada, opredeliti kot teroristično dejanje ali ne, in ne na vprašanje, ali se je zadevno dejstvo zgodilo ali ne oziroma ali je odgovornost zanj mogoče pripisati tožeči stranki, bo obravnavana v nadaljevanju v okviru tretjega tožbenega razloga.

197 Dejstvi iz leta 2014, navedeni v točki 15 Priloge A k obrazložitvi izpodbijanih aktov, nista bili konkretno in podrobno izpodbijani.

198 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da so bila od šestih dejstev, ki so se zgodila v letih 2014 in 2016, veljavno izpodbijana le tista, ki so se zgodila v avgustu in novembru 2014.

199 Te kritike pa so brezpredmetne, če ostalih štirih dejstev, in sicer dejstev iz leta 2014, navedenih v točki 15 Priloge A k obrazložitvi izpodbijanih aktov, in dejstev z dne 7. julija 2014 ter iz aprila 2016, navedenih na desetem in trinajstem mestu v točki 17 Priloge B, tožeča stranka ni veljavno izpodbijala in če ta dejstva vsekakor zadostujejo za ohranitev njenega imena na spornih seznamih.

200 S pridržkom preučitve trditev, navedenih zgoraj v točki 196, je treba torej drugi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Tretji tožbeni razlog: napaka pri presoji teroristične narave tožeče stranke

201 Tožeča stranka meni, da je Svet pri sprejetju izpodbijanih aktov storil napako pri presoji s tem, da je dejstva, ki jih je navedel v obrazložitvi izpodbijanih aktov, opredelil kot teroristična dejanja in njo opredelil kot teroristično organizacijo.

202 Iz trditev tožeče stranke izhaja, da se te kritike nanašajo na dejstva, na katerih temeljijo odločbe pristojnih organov, ki so bile podlaga za uvrstitev imena tožeče stranke na sezname o zamrznitvi sredstev, in na dejstva, ki upravičujejo ohranitev njenega imena na teh seznamih ter so navedena v točki 15 Priloge A in v točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov.

203 Pri odgovoru na ta tožbeni razlog je treba razlikovati med tema kategorijama dejstev.

Dejstva, na katerih temeljijo odločbe pristojnih organov, na katere se je Svet oprl pri uvrstitvi imena tožeče stranke na sporne sezname

204 Glede na odgovor na prvi tožbeni razlog bo treba ta prvi del tretjega tožbenega razloga preučiti le v delu, v katerem se nanaša na dejstva, na katerih temelji odločba Home Secretary.

205 V zvezi s temi dejstvi je treba spomniti, da je bilo v odgovoru na prvi del šestega tožbenega razloga v točki 133 zgoraj presojeno, da jih Svetu v obrazložitvi izpodbijanih aktov ni bilo treba navesti.

206 Zato od te institucije ni mogoče zahtevati, da preveri, kako je nacionalni organ opredelil ta dejstva, in da v izpodbijanih aktih navede rezultat te opredelitve.

207 To velja še toliko bolj, ker odločba Home Secretary izvira iz države članice, za katero je bila s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in členom 2(3) Uredbe št. 2580/2001 uvedena posebna oblika sodelovanja s Svetom, ki za to institucijo pomeni obveznost, da se mora v največji možni meri opreti na presojo pristojnega nacionalnega organa (sodbi z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, T-256/07, EU:T:2008:461, točka 133, in z dne 4. decembra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, T-284/08, EU:T:2008:550, točka 53).

208 Očitki tožeče stranke glede dejstev, na katerih temelji odločba Home Secretary, so torej brezpredmetni.

Dejstva, s katerimi je Svet utemeljil ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih ter ki so navedena v točki 15 Priloge A in točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov

209 Svet je v obrazložitvi izpodbijanih aktov opredelil, prvič, dejstva, navedena v točki 15 Priloge A, kot teroristična dejanja v smislu člena 1(3)(iii)(a), (d), (f), (g) in (i) Skupnega stališča 2001/931 z namenom doseči cilje, navedene v členu 1(3)(i) in (ii) tega skupnega stališča, ter drugič, dejstva, omenjena v točki 17 Priloge B, kot teroristična dejanja v smislu člena 1(3)(iii)(a), (b), (c) in (f) Skupnega stališča 2001/931 z namenom doseči cilje, navedene v členu 1(3)(i) in (ii) tega skupnega stališča.

210 Tožeča stranka trdi, da je Svet zadevna dejstva napačno opredelil kot teroristična dejanja. Najprej, glede na to, da naj bi bila vsa zadevna dejanja storjena v okviru okupacijske vojne, ki jo Izrael vodi v Palestini, naj Svet v zvezi z njo ne bi smel sprejeti take opredelitve. Dalje, tudi če bi bila ta dejstva dokazana, naj bi bila dejanja, na katera se nanašajo, storjena za osvoboditev palestinskega ljudstva, in ne za namene iz člena 1(3)(i), (ii) in (iii) Skupnega stališča 2001/931, ki jih je navedel Svet.

211 Tožeča stranka s temi argumenti trdi, da bi moral Svet pri opredelitvi dejanj, navedenih v točki 15 Priloge A in točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, upoštevati okoliščino, da se za izraelsko-palestinski spor uporablja pravo oboroženih spopadov in da je namen tega spora osvoboditev palestinskega ljudstva.

212 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso obstoj oboroženega spopada v smislu mednarodnega humanitarnega prava ne izključuje uporabe določb prava Unije, ki se nanašajo na preprečevanje terorizma, kot sta Skupno stališče 2001/931 in Uredba št. 2580/2001, za morebitna

teroristična dejanja, storjena v tem okviru (sodba z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 57; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 14. marca 2017, A in drugi, C-158/14, EU:C:2017:202, točke od 95 do 98).

213 Po eni strani namreč se v Skupnem stališču 2001/931 glede njegovega področja uporabe ne razlikuje med tem, ali je zadevno dejanje storjeno v okviru oboroženega spopada v smislu mednarodnega humanitarnega prava ali ne. Po drugi strani so cilji Unije in njenih držav članic v okviru tega skupnega stališča bojevati se proti terorizmu ne glede na njegovo obliko v skladu s cilji veljavnega mednarodnega prava (sodba z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 58).

214 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Svet zlasti za to, da bi na ravni Unije zagotovil izvajanje Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta Združenih narodov (glej točko 1 zgoraj), ki „potrjuje nujnost boja z vsemi sredstvi v skladu z Listino Združenih narodov, podpisano v San Franciscu 26. junija 1945, zoper grožnje miru in mednarodni varnosti zaradi terorističnih dejanj“ in „zahteva, da države članice dopolnijo mednarodno sodelovanje s sprejetjem dodatnih ukrepov, da bi na svojem ozemlju z vsemi dopustnimi sredstvi preprečile financiranje in pripravo terorističnih dejanj“, sprejel Skupno stališče 2001/931 (glej uvodne izjave od 5 do 7 tega skupnega stališča), nato pa v skladu s tem skupnim stališčem Uredbo št. 2580/2001 (glej uvodne izjave 3, 5 in 6 te uredbe) (sodba z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 59).

215 Tega stališča naslednji argumenti ne spremenijo.

216 Na prvem mestu tožeča stranka ugovarja, da Sodišče v sodbi z dne 14. marca 2017, A in drugi (C-158/14, EU:C:2017:202, točka 87), ni odločilo o primeru, v katerem oboroženi spopad izhaja iz pravice do samoodločbe, ki je načelo običajnega prava. Opredelitev delovanja nacionalnega osvobodilnega gibanja, kot je Hamas ali Hamas-Izz al-Din al-Qassem, ki se upira nezakoniti izraelski zasedbi palestinskega ozemlja, kot terorističnih dejanj, naj bi bila v nasprotju s tem načelom.

217 V zvezi s tem je treba navesti, da je, kot navaja tožeča stranka, Sodišče v sodbi z dne 21. decembra 2016, Svet/Front Polisario (C-104/16 P, EU:2016:973, točka 88), menilo, da je iz običajnega prava izhajajoče načelo samoodločbe, ki je med drugim navedeno v členu 1 Ustanovne listine Združenih narodov, načelo mednarodnega prava, ki se uporablja za vsa ozemlja brez samouprave ter za vse narode, ki še niso postali neodvisni.

218 Ne da bi bilo treba odločiti o njegovi uporabi v tej zadevi, je treba opozoriti, da to načelo ne pomeni, da lahko narod ali prebivalci ozemlja za uveljavljanje pravice do samoodločbe uporabljajo sredstva, ki spadajo na področje uporabe člena 1(3) Skupnega stališča 2001/931.

219 Treba je namreč razlikovati med ciljem, ki ga želijo doseči narod ali prebivalci ozemlja, na eni strani in ravnanji, ki jih izvršijo za dosego tega cilja, na drugi strani.

220 Kot pa je že bilo poudarjeno zgoraj v točkah od 212 do 214, se pravila, ki jih je Unija sprejela za boj proti terorizmu, uporabljajo za vse možne oblike terorizma, ne glede na namen konflikta, takoj ko pride do ravnanj, ki izpolnjujejo pogoje in zahteve, izražene v njih.

221 Na drugem mestu tožeča stranka zanika namero o ustanovitvi Islamske države, ki ji jo Svet pripisal v obrazložitvi izpodbijanih aktov in ki bi upravičila uvrstitev njenega imena na sporne sezname.

222 Res je, da Svet na začetku obrazložitve izpodbijanih aktov Svet navaja:

„Harakat al-Muqawamah al-Islamiyyah (Hamas) je skupina, katere namen je končati izraelsko okupacijo v Palestini in ustanoviti Islamsko državo.“

223 Vendar pa iz celotne obrazložitve izpodbijanih aktov izhaja, da uvrstitev oziroma ponovna uvrstitev imena tožeče stranke na sporne sezname ne temelji na tej navedbi.

224 Kot izhaja iz presoje prvega, drugega in šestega tožbenega razloga zgoraj, uvrstitev imena tožeče stranke na sporne sezname temelji na odločbi Home Secretary, ponovna uvrstitev na te sezname pa na ohranitvi te odločbe ter dejstvih iz točke 15 Priloge A in točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, v mejah, navedenih v okviru preučitve drugega tožbenega razloga.

225 V vseh izpodbijanih aktih ima stavek, ki ga je poudarila tožeča stranka, le vlogo sobesedila, katere napačnost, če bi bila ugotovljena, ne bi mogla povzročiti razglasitve ničnosti teh aktov.

226 Iz teh razlogov je treba tretji tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Četrti tožbeni razlog: kršitev načela nevmešavanja

227 Tožeča stranka trdi, da je Svet s sprejetjem izpodbijanih aktov kršil načelo nevmešavanja, ki izhaja iz člena 2 Ustanovne listine Združenih narodov in je načelo *ius cogens*, ki izhaja iz suverene enakosti držav v mednarodnem pravu. To načelo naj bi prepovedovalo, da se lahko država ali vlada države šteje za teroristični subjekt.

228 Vendar naj organizacija Hamas ne bi bila le neka nevladna organizacija in še manj neformalno gibanje, temveč naj bi bila zakonito politično gibanje, ki je zmagalo na volitvah v Palestini in sestavlja jedro palestinske vlade. Ker je organizacija Hamas prevzela naloge, ki presegajo naloge običajne politične stranke, naj bi bilo njena dejanja v Gazi dejansko mogoče primerjati z dejanji državne oblasti, zaradi česar naj jih ne bi bilo mogoče obsojati z vidika protiterorističnih ukrepov. Med osebami in subjekti, katerih imena so uvrščena na sporne sezname, naj bi bila tožeča stranka edina v takem položaju.

229 V zvezi s tem je treba poudariti, da je načelo nevmešavanja – ki se imenuje tudi načelo neposeganja in pomeni neizogibno posledico načela suverene enakosti držav – načelo mednarodnega običajnega prava, ki zagotavlja pravico vsake suverene države do izvrševanja lastnih zadev brez zunanjega vmešavanja.

230 Kot navaja Svet, je to načelo mednarodnega prava določeno v korist suverenih držav, in ne v korist skupin ali gibanj (glej sodbo z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 69 in navedena sodna praksa).

231 Ker organizacija Hamas ni niti država niti vlada države, se zanjo ne more uporabiti načelo nevmešavanja.

232 Četrti tožbeni razlog je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

Peti tožbeni razlog: nezadostno upoštevanje spremembe položaja zaradi preteka časa

233 Tožeča stranka Svetu očita, da iz več razlogov ni pravilno izvedel preverjanja, ki se zahteva s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931.

234 Prvič, Svet naj bi pri ohranitvi imena tožeče stranke na spornih seznamih trdil le, da so nacionalne odločbe še vedno veljavne, in v točki 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov navedel več dejstev, ne da bi preveril, ali je ohranitev opredelitve tožeče stranke kot tuje teroristične organizacije v ameriški odločbi o preverjanju z dne 27. julija 2012 podprta s trdnimi in zaupanja vrednimi dokazi ali indici in ali morajo biti ta dejstva opredeljena kot teroristična dejanja v smislu Skupnega stališča 2001/931.

235 V vsakem primeru naj bi bila ameriška odločba o preverjanju z dne 27. julija 2012 prestara, da bi upravičila nadaljnjo ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih, te zastarelosti pa naj ne bi bilo mogoče popraviti z odločbo Združenega kraljestva iz septembra 2016, ki se nanaša le na Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

236 V zvezi s tem je treba opozoriti, da – kot izhaja iz točk od 138 do 144 in od 161 do 163 zgoraj – ponovna uvrstitev imena tožeče stranke na sporne sezname temelji na ohranitvi veljavnosti odločbe Home Secretary in v mejah, navedenih v okviru preučitve drugega tožbenega razloga, na dejstvih iz točke 15 Priloge A in točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov.

237 Ker se očitki, ki jih tožeča stranka navaja v okviru tega tožbenega razloga, nanašajo na ameriško odločbo o preverjanju z dne 27. julija 2012, so brezpredmetni, saj ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih ne temelji zakonito na tej odločbi.

238 Drugič, tožeča stranka trdi, da dejanj, storjenih med letoma 2014 in 2016, ni bilo mogoče pripisati organizaciji Hamas ali Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

239 Ker je bil ta očitek obravnavan že v okviru drugega tožbenega razloga, se napotuje na točko 176 zgoraj.

240 Tretjič, tožeča stranka Svetu očita, da ni upošteval nobenega razbremenilnega dokaza. V zvezi s tem po eni strani poudarja, da je v listini organizacije Hamas, objavljeni leta 2017, njeno delovanje utemeljeno z načelom samoodločbe in priznano spoštovanje meja, določenih z načrtom Organizacije Združenih narodov (OZN) leta 1967, po drugi strani pa, da po mnenju opazovalcev od leta 2014 nasilje izvajajo posamezniki, medtem ko Hamas-Izz al-Din al-Qassem spoštuje prekinitev ognja.

241 V zvezi s tem je treba opozoriti, da tožeča stranka po dopisih z dne 30. novembra 2017 in 22. marca 2018 kljub povabilu Sveta ni stopila v stik s to institucijo, da bi navedla take razbremenilne dokaze. V teh okoliščinah tej instituciji ni mogoče očitati, da jih ni upoštevala v obrazložitvi izpodbijanih aktov.

242 Vsekakor iz preučitve drugega tožbenega razloga izhaja, da ponovna uvrstitev imena tožeče stranke na sporne sezname pravno zadostno temelji na ohranitvi veljavnosti odločbe Home Secretary ter dejstvih iz točke 15 Priloge A in točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov, v mejah, določenih v okviru preučitve drugega tožbenega razloga.

243 Peti tožbeni razlog je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

Sedmi tožbeni razlog: kršitev načela spoštovanja pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva

244 Sedmi tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov.

Prvi del sedmega tožbenega razloga

245 V prvem delu sedmega tožbenega razloga tožeča stranka meni, da mora Svet, kadar se opira na nacionalne odločbe, ki jih je sprejel organ tretje države, preveriti, ali so bile procesne pravice v nacionalnem postopku, ki je privedel do sprejetja teh ukrepov, v praksi spoštovane, in da mora Splošno sodišče preveriti, da je bilo to preverjanje opravljeno.

246 Tožeča stranka meni, da v obravnavani zadevi ameriški organi niso spoštovali njenih procesnih pravic. Tožeča stranka naj namreč ne bi prejela nobenih informacij v zvezi z odločbo, ki je bila v zvezi z njo sprejeta v Združenih državah, čeprav bi jo bilo o tem povsem mogoče obvestiti, saj je dobro znana

v Damasku (Sirija) in Gazi. Zato naj ne bi mogla predložiti pripomb in uveljaviti pravice do vložitve pravnega sredstva. Tudi če bi bilo v ameriški zakonodaji predvideno pravno sredstvo, naj bi bila zaradi neobstoja obvestila in obrazložitve kršena pravica tožeče stranke do učinkovitega sodnega varstva. Svet bi moral dokazati vsaj, da je vlada ZDA tožečo stranko poskušala obvestiti in da ji to ni uspelo.

247 Ob upoštevanju, da je na eni strani Splošno sodišče v odgovoru na prvi tožbeni razlog menilo, da ameriške odločbe ne morejo biti veljavna podlaga za uvrstitev imena tožeče stranke na sporne sezname, in da na drugi strani ponovna uvrstitev njenega imena na te sezname temelji na ohranitvi odločbe Home Secretary ter dejstvih iz točke 15 Priloge A in točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov (glej točke od 138 do 144 in od 161 163 zgoraj), ne pa na odločbah, iz katerih izhajajo ta dejstva, se na prvi del sedmega tožbenega razloga ni mogoče uspešno sklicevati.

Drugi del sedmega tožbenega razloga

248 Tožeča stranka v drugem delu sedmega tožbenega razloga trdi, da je Svet v postopku, ki je privedel do sprejetja izpodbijanih aktov, kršil načelo spoštovanja pravice do obrambe, in sicer iz treh razlogov.

249 Prvič, tožeča stranka Svetu očita, da ji ni posredoval trdnih dokazov in indicev, na katerih temeljijo ameriške odločbe, da bi lahko izrazila svoje stališče o njih.

250 Ker je v okviru prvega tožbenega razloga Splošno sodišče odločilo, da ameriške odločbe ne morejo biti veljavna podlaga za uvrstitev imena tožeče stranke na sporne sezname in da poleg tega ponovna uvrstitev njenega imena na te sezname temelji na ohranitvi odločbe Home Secretary ter dejstvih iz točke 15 Priloge A in točke 17 Priloge B k obrazložitvi izpodbijanih aktov (glej točke od 138 do 144 in od 161 163 zgoraj), ne pa na odločbah, iz katerih izhajajo ta dejstva, je treba te trditve zavrniti kot brezpredmetne.

251 Drugič, tožeča stranka Svetu očita, da ji pred sprejetjem izpodbijanih aktov ni posredoval informacij in dokazov o dejstvih, ki ne izhajajo iz nacionalnih odločb, ter da je ni zaslišal o teh informacijah in dokazih. Meni tudi, da bi moral Svet v dopisu z dne 30. novembra 2017 natančno opredeliti, da jih ima pravico zahtevati od njega.

252 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora v skladu s sodno prakso Svet šele na podlagi zahteve zainteresirane stranke omogočiti dostop do vseh nezaupnih upravnih dokumentov v zvezi z zadevnim ukrepom (glej v tem smislu sodbe z dne 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Svet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, točka 92; z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 87, ter z dne 28. julija 2016, Tomana in drugi/Svet in Komisija, C-330/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:601, točka 66 in navedena sodna praksa).

253 Vendar v obravnavani zadevi tožeča stranka ni vložila takšne zahteve.

254 V zvezi z dejstvom, da v dopisu z dne 30. novembra 2017 ni bila izrecno navedena možnost, da tožeča stranka od Sveta zahteva informacije in dokaze o dejstvih, ki ne izhajajo iz nacionalnih odločb, je treba ugotoviti, da je bil v tem dopisu naveden naslov, na katerega bi tožeča stranka lahko poslala svoje pripombe glede namere Sveta, da njeno ime ohrani na spornih seznamih iz marca 2018. Očitno je, da bi ta naslov lahko uporabila ter zahtevala omenjene informacije in dokaze, česar pa ni storila.

255 V teh okoliščinah aktov iz marca 2018 ni mogoče razglasiti za ničnе iz razloga, da Svet ni posredoval informacij in dokazov o dejstvih, ki ne izhajajo iz nacionalnih odločb.

256 Tretjič, tožeča stranka meni, da bi morala biti dopisa z dne 22. marca in 31. julija 2018, ki vsebujeta obrazložitev izpodbijanih aktov, naslovljena nanjo, in ne na njenega zagovornika, ob upoštevanju dejstva, da je tožeča stranka dobro znana v Damasku in Dohi (Katar).

257 V zvezi s tem je treba poudariti, da je glavni cilj obveznosti individualne vročitve konkretne in natančne obrazložitve osebam in subjektom, zoper katere se sprejmejo omejevalni ukrepi, dopolnitev objave obvestila v *Uradnem listu*, v katerem so zadevne osebe ali subjekti obveščeni, da so bili proti njim sprejeti omejevalni ukrepi, in povabljeni, naj zaprosijo za posredovanje obrazložitve teh ukrepov, pri tem pa je naveden točen naslov, na katerega lahko pošljejo to prošnjo. Individualna vročitev zadevnim osebam in subjektom torej ni edini uporabljeni mehanizem za obveščanje teh oseb in subjektov o ukrepih, ki so bili sprejeti v zvezi z njimi (sodba z dne 14. decembra 2018, Hamas/Svet, T-400/10 RENV, v pritožbenem postopku, EU:T:2018:966, točka 175).

258 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da obveznost individualne vročitve obrazložitve omejevalnih ukrepov ne velja v vseh primerih, temveč samo, kadar je izvedljiva (glej sodbo z dne 14. decembra 2018, Hamas/Svet, T-400/10 RENV, v pritožbenem postopku, EU:T:2018:966, točka 176 in navedena sodna praksa).

259 Vendar v obravnavani zadevi očitno tudi v okviru tega postopka naslov tožeče stranke ostaja neznan, saj so edine informacije, ki jih je predložila Splošnemu sodišču, omejene na ime mesta in države (Doha v Katarju in Gaza) (glej v tem smislu sodbo z dne 14. decembra 2018, Hamas/Svet, T-400/10 RENV, v pritožbenem postopku, EU:T:2018:966, točka 177).

260 Svet je zato lahko poleg objave obvestil z dne 22. marca in 31. julija 2018 odvetniku tožeče stranke poslal obrazložitev izpodbijanih aktov.

261 Na podlagi navedenega je treba sedmi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Osmi tožbeni razlog: „neobstoj overovitve obrazložitev“

262 Tožeča stranka je 19. marca 2019 v odgovoru na vprašanje, ki ji ga je Splošno sodišče 1. marca 2019 postavilo v okviru ukrepov procesnega vodstva, navedla osmi tožbeni razlog, ki se nanaša na „neobstoj overovitve obrazložitev“.

263 Tožeča stranka ugotavlja, da obrazložitev izpodbijanih aktov, ki jih je Svet poslal njenemu odvetniku v dopisih z dne 22. marca in 31. julija 2018, ni podpisal predsednik te institucije, zato niso bile overovljene, kar je v nasprotju z zahtevo iz člena 15 Poslovnika Sveta, kakor je bil sprejet s Sklepom 2009/937/EU z dne 1. decembra 2009 (UL 2009, L 325, str. 35).

264 Tožeča stranka trdi, da brez take overovitve ne more biti gotovo, da obrazložitve, ki so ji bile posredovane, ustrezajo tistim, ki jih je sprejel Svet.

265 Ne da bi Svet predlagal, naj se ugotovi nedopustnost tožbenega razloga, v stališču glede osmega tožbenega razloga ugotavlja, da ga je tožeča stranka podala šele v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča in da ga ni navedla niti v tožbi niti v prilagoditveni vlogi.

266 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s členom 84 Poslovnika navajanje novih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se razkrile med postopkom.

267 V obravnavani zadevi je tožeča stranka osmi tožbeni razlog navedla v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča v okviru ukrepov procesnega vodstva, čeprav bi ga lahko navedla že v fazi tožbe. Zato ga je treba šteti za nedopustnega.

268 Vendar lahko Splošno sodišče kadar koli po opredelitvi strank po uradni dolžnosti odloči o razlogu javnega reda (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 2008, Chronopost in La Poste/UFEX in drugi, C-341/06 P in C-342/06 P, EU:C:2008:375, točki 48 in 49 ter navedena sodna praksa).

269 Ker neoverovitev pomeni bistveno kršitev postopka v smislu člena 263 PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi, C-137/92 P, EU:C:1994:247, točka 76), gre pri osmem tožbenem razlogu za razlog javnega reda (glej v tem smislu sodbi z dne 2. aprila 1998, Komisija/Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, točka 67, ter z dne 30. marca 2000, VBA/Florimex in drugi, C-265/97 P, EU:C:2000:170, točka 114), tako da ga je treba preučiti.

270 Glede vsebine je treba opozoriti, da člen 297(2), prvi pododstavek, PDEU določa:

„Nezakonodajne akte, sprejete v obliki uredb, direktiv in sklepov, v katerih ni določeno, na koga so naslovljeni, podpiše predsednik institucije, ki jih sprejme."

271 Poleg tega člen 15 poslovnika Sveta določa:

„Besedila aktov, […] ki jih sprejme Svet, podpiše predsednik, ki v času njihovega sprejetja izvršuje svoj mandat, in generalni sekretar. Generalni sekretar lahko pooblastilo za podpis prenese na generalne direktorje generalnega sekretariata."

272 Sodišče je v sodbi dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi (C-137/92 P, EU:C:1994:247, točka 75), ki jo navaja tožeča stranka, v zvezi z odločbo Evropske komisije odločilo, da je namen overovitve, predvidene s Poslovnikom te institucije, zagotoviti pravno varnost s tem, da se besedilo, ki ga sprejme kolegij, trdno določi v vseh verodostojnih jezikih.

273 Kot je navedlo sodišče, overovitev, določena v Poslovniku Komisije, omogoča, da se v primeru izpodbijanja preveri, ali se vročena ali objavljena besedila popolnoma ujemajo z besedilom, ki ga je sprejela institucija, in s tem z namenom njihovega avtorja (sodba z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi, C-137/92 P, EU C:1994:247, točka 75).

274 Po mnenju Sodišča iz tega sledi, da overovitev, zahtevana v Poslovniku Komisije, v smislu člena 263 PDEU pomeni bistveno postopkovno pravilo, katerega kršitev je lahko razlog za vložitev ničnostne tožbe (sodba z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi, C-137/92 P, EU:C:1994: 247, točka 76).

275 Ta pravila iz sodbe z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi (C-137/92 P, EU:C:1994:247, točki 75 in 76), v zvezi z akti Komisije je treba prenesti na akte Sveta.

276 Tako kot pri aktih Komisije načelo pravne varnosti zahteva, da imajo tretje osebe na voljo sredstvo, da preverijo, ali se vročeni in objavljeni akti Sveta ujemajo s tistimi, ki so bili sprejeti.

277 Enako velja, četudi Svet za razliko od Komisije ni kolegij. Sodišče se je v sodbi z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi (C-137/92 P, EU:C:1994:247), pri utemeljitvi obveznosti overovitve aktov namreč oprlo zlasti na to, da je treba zagotoviti pravno varnost, ki omogoča, da se v primeru izpodbijanja preveri, ali se vročena ali objavljena besedila popolnoma ujemajo z besedilom, ki ga je sprejela institucija. Pravna varnost pa je splošno načelo prava, ki se uporablja za vse institucije, še posebej kadar – tako kot v obravnavanem primeru – sprejemajo akte, ki naj bi vplivali na pravni položaj pravnih ali fizičnih oseb.

278 V obravnavanem primeru ni sporno, da obrazložitve izpodbijanih aktov, poslane tožeči stranki, ne vsebujejo podpisa, temveč so same po sebi tipkani dokumenti brez glave, ki ne vsebujejo nobene navedbe, niti datuma, na podlagi katere bi jih bilo mogoče identificirati kot akte Sveta in ugotoviti, kdaj so bili sprejeti.

279 Svet je v prilogi k stališču o osmem tožbenem razlogu Splošnemu sodišču predložil izpodbijane akte z datumom in podpisoma predsednika in generalnega sekretarja.

280 Ugotoviti pa je treba, da ti akti ne vsebujejo obrazložitve, ki bi utemeljevala njihovo sprejetje.

281 V skladu s členom 296 PDEU pa morajo biti akti, ki jih sprejme Svet, obrazloženi, saj ta določba v skladu z ustaljeno sodno prakso zahteva, da zadevna institucija navede razloge, iz katerih jih je sprejela, da se lahko zadevna oseba seznani z utemeljitvijo sprejetih ukrepov in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor (glej sodbo z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 50 in navedena sodna praksa).

282 Izrek akta je mogoče razumeti in določiti področje njegove uporabe le ob upoštevanju njegove obrazložitve. Izrek in obrazložitev sestavljata neločljivo celoto (sodbi z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi, C-137/92 P, EU:C:1994:247, točka 67, ter z dne 18. januarja 2005, Confédération Nationale du Crédit Mutuel/Komisija, T-93/02, EU:T:2005:11, točka 124), zato pri uporabi določb, v katerih se zahteva overovitev akta, ni mogoče razlikovati med njegovo obrazložitvijo in izrekom. Kadar sta akt in njegova obrazložitev ločena dokumenta kot v obravnavani zadevi, je treba v skladu s temi določbami overoviti oba, ne da bi lahko podpis na enem izmed dokumentov vodil do ovrgljive ali neovrgljive domneve, da je bil overovljen tudi drugi dokument.

283 Kot tudi Svet priznava v točki 29 stališča glede osmega tožbenega razloga, je podpis njegovih aktov bistvena postopkovna zahteva. Zato je treba izpodbijane akte razglasiti za nične, če se izkaže, da v obravnavanem primeru ni bila upoštevana.

284 Svet nasprotuje tej analizi.

285 Na prvem mestu Svet trdi, da mora v skladu s sodno prakso v okviru Skupnega stališča 2001/931 obrazložitve ločiti od samih aktov. Za omejevalne ukrepe, ki jih sprejme Svet, naj bi torej sedanje stanje, v katerem so akti podpisani, obrazložitve pa ne, izhajalo iz sodne prakse, tako da Svetu v zvezi s tem ni mogoče ničesar očitati in aktov zato ni mogoče razglasiti za nične.

286 V zvezi s tem je treba poudariti, da morajo biti v skladu s členom 296, drugi pododstavek, vsi akti obrazloženi in da – kot je bilo navedeno v točki 282 zgoraj – izrek in obrazložitev sestavljata neločljivo celoto.

287 Res je, da je bilo glede na dejstvo, da bi lahko podrobna objava očitkov zoper zadevne osebe in subjekte trčila ob nujne razloge v splošnem interesu in škodila njihovim legitimnim interesom, priznano, da zadostuje, da se v *Uradnem listu* objavita izrek in splošna obrazložitev ukrepov o zamrznitvi sredstev, pri čemer je treba posebno in konkretno obrazložitev tega sklepa formalizirati in na drug primeren način z njo seznaniti zadevne osebe (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Svet, T-228/02, EU:T:2006:384, točka 147).

288 Vendar se to odstopanje nanaša le na objavo aktov, in ne na same akte, tako da ne vpliva na obveznost iz člena 297(2), prvi pododstavek, PDEU in člena 15 Poslovnika Sveta, da se ti akti podpišejo.

289 Na drugem mestu Svet navaja, da so države članice hkrati sprejele izpodbijane akte in obrazložitve, na katerih ti temeljijo, po koncu strogega pisnega postopka, kot je določen v členu 12(1) Poslovnika.

290 Prvič, pristojna delovna skupina Sveta, in sicer Delovna skupina za omejevalne ukrepe za boj proti terorizmu (COMET), naj bi obravnavala morebitno ponovno uvrstitev imena tožeče stranke na seznam na podlagi obstoječe obrazložitve in ugotovila, da nobena nova informacija ne govori v prid izbrisu njenega imena s seznama. Na tej podlagi naj bi skupina COMET dokončno izoblikovala obrazložitev glede vseh zadevnih oseb in subjektov.

291 Drugič, visoki predstavnik Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko naj bi 5. marca in 3. julija 2018 predstavil svoje predloge za sprejetje izpodbijanih aktov. Te predloge naj bi 8. marca in 5. julija 2018 preučila delovna skupina Sveta, in sicer Delovna skupina svetovalcev za zunanje odnose (RELEX), ki naj bi dokončno izoblikovala besedilo osnutkov.

292 Tretjič, generalni sekretariat Sveta naj bi pripravil sporočilo za Odbor stalnih predstavnikov (Coreper) in za Svet, v katerem naj bi predstavil vse dokumente, ki jih je bilo treba sprejeti. Na tej podlagi naj bi generalni sekretariat Sveta začel pisne postopke v skladu s členom 12(1) Poslovnika Sveta. V dokumentih, na podlagi katerih naj bi se začeli ti pisni postopki, naj bi bili podrobno opisani dokumenti, ki jih ti postopki zadevajo, in med temi dokumenti naj bi bili tudi osnutki izpodbijanih aktov in osnutki obrazložitev, ki se nanašajo nanje. Vse delegacije držav članic naj bi se strinjale s temi osnutki.

293 Iz upoštevanja teh postopkov in dokumentov, ki naj bi izvirali iz teh postopkov, naj bi z gotovostjo izhajalo, da je izpodbijane akte, vključno z obrazložitvami, sprejel Svet in da so posledica njegove volje.

294 Takega argumenta ni mogoče sprejeti.

295 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je namen podpisa aktov Sveta s strani njegovega predsednika in generalnega sekretarja, ki je določen v členu 297(2), prvi pododstavek, PDEU in členu 15 Poslovnika Sveta, zlasti tretjim osebam omogočiti, da se prepričajo, da je akte, ki so jim bili vročeni, res sprejela ta institucija.

296 Z drugimi besedami, overovitev aktov Sveta je mogoče obravnavati kot materializacijo ugotovitve predsednika in generalnega sekretarja te institucije, da je slednja zadevne akte zares sprejela.

297 Te formalnosti ni mogoče nadomestiti z opisom postopka, po katerem je Svet sprejel te akte. Kadar Pogodba in poslovnik institucije zahtevata, da slednja izpolni posebno formalnost za zagotovitev spoštovanja načela pravne varnosti v korist tretjih oseb, in sicer podpis aktov, ki jih je sprejela, ta institucija ne more opustiti te formalnosti iz razloga, da so bila upoštevana procesna pravila iz notranjega poslovnika.

298 Na tretjem mestu, Svet trdi, da so v obravnavani zadevi okoliščine drugačne kot v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi (C-137/92 P, EU:C:1994:247), v kateri izpodbijana odločba ni ustrezala različici, ki jo je sprejela Komisija. To se pri aktih Sveta ne bi moglo zgoditi zaradi notranjih postopkov, ki se uporabljajo v okviru tega organa, poleg tega pa tožeča stranka ni predložila nobenih dokazov, na podlagi katerih bi bilo mogoče domnevati, da je bila obrazložitev po sprejetju spremenjena.

299 V zvezi s tem je treba poudariti, da v skladu s sodno prakso že sama neoverovitev akta pomeni bistveno kršitev postopka, ne da bi bilo poleg tega treba dokazati, da ima akt še kakšno drugo pomanjkljivost ali da je neoverovitev povzročila škodo tistemu, ki se nanjo sklicuje (sodbi z dne 6. aprila 2000, Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, točka 42, ter z dne 6. aprila 2000, Komisija/Solvay, C-287/95 P in C-288/95 P, EU:C:2000:189, točka 46).

300 Po potrebi je treba ugotoviti, da ni Svet v svojih postopkovnih pisanjih nikoli trdil, da obrazložitve izpodbijanih aktov ni mogoče overoviti.

301 Ker sta predsednik in generalni sekretar Sveta podpisala izpodbijane akte, bi lahko podpisala tudi obrazložitve teh aktov. Tako bi moralo biti, saj so bili izpodbijani akti in njihove obrazložitve v ločenih dokumentih, in kot je razvidno iz točk 281 in 282 zgoraj, so obrazložitve nepogrešljiva dopolnitev izpodbijanih aktov.

302 Kot je navedeno zgoraj v točki 283, je Svet sam priznal pomen podpisa pravnih aktov, ki jih sprejme, ko je podpis v točki 29 odgovora na vprašanje Splošnega sodišča opredelil kot bistveno postopkovno zahtevo.

303 Nazadnje, Svet trdi, da če bi Splošno sodišče menilo, da je bila pri izpodbijanih aktih storjena postopkovna kršitev, ta kršitev ne bi zadostovala za razglasitev ničnosti izpodbijanih aktov.

304 Tudi to trditev je treba zavrniti. Ker je podpis aktov Sveta s strani predsednika in generalnega sekretarja bistvena postopkovna zahteva, mora kršitev te zahteve v skladu s sodno prakso imeti za posledico razglasitev ničnosti izpodbijanih aktov (glej v tem smislu sodbo z dne 24. junija 2015, Španija/Komisija, C-263/13 P, EU:C:2015:415, točka 56 in navedena sodna praksa).

305 Nazadnje, ker predsednik Sveta in njegov generalni sekretar nista podpisala obrazložitev izpodbijanih aktov, čeprav so bili v ločenih dokumentih, je treba osmi tožbeni razlog sprejeti in izpodbijane akte razglasiti za nične v delu, v katerem se nanašajo na tožečo stranko.

Stroški

306 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

307 Ker Svet ni uspel, se mu naloži, da poleg svojih stroškov v skladu s predlogi tožeče stranke nosi tudi njene stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

1. **Sklep Sveta (SZVP) 2018/475 z dne 21. marca 2018 o posodobitvi seznama oseb, skupin in subjektov, za katere se uporabljajo členi 2, 3 in 4 Skupnega stališča 2001/931/SZVP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu, in razveljavitvi Sklepa (SZVP) 2017/1426, Izvedbena uredba Sveta (EU) 2018/468 z dne 21. marca 2018 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu ter razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) 2017/1420, Sklep Sveta (SZVP) 2018/1084 z dne 30. julija 2018 o posodobitvi seznama oseb, skupin in subjektov, za katere se uporabljajo členi 2, 3 in 4 Skupnega stališča 2001/931/SZVP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu, ter o razveljavitvi Sklepa (SZVP) 2018/475 in Izvedbena uredba Sveta (EU) 2018/1071 z dne 30. julija 2018 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu ter razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) 2018/468 se razglasijo za nične v delu, v katerem se nanašajo na „‚Hamas‘, vključno s ‚Hamas-Izz al-Din al-Qassem‘“.**

2. **Svet Evropske unije nosi svoje stroške in stroške organizacije Hamas.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 4. septembra 2019.

Podpisi